

De dag dat mijn engel stierf - Roos Commermans

Hij staart naar de grond alsof daar iets te lezen valt, maar het is gewoon die saaie witte vloer waarvan ik soms in de spiegellende lamp aan het plafond een glimp opvang.

Met twee liggen we hier op het bed, waar de poten deze veel te witte vloer raken. Een vloer waarop elke dag mensen met rare kappes voor hun mond en netjes op het hoofd lopen. Ze dragen van die wit-rode pakken, het lijken wel schorten.

Ik lig heel de tijd op dit harde bed met een lelijke onesie aan. Mijn onesie heeft niet eens een print. Het is even saai als die rare schorten.

Een vrouw die mijn oma blijkt te zijn, zegt dat ik hier nog even moet blijven, tot ik beter ben. Ik zou haar zoveel vragen willen stellen, maar ik kan alleen antwoorden met ja en nee, door te knipperen weliswaar. Het is alsof er iemand mijn hersenen kan bedienen met aan- en uitknoppen. Bij mij staan de meeste schakelaars uit.

Het jongetje verroert zich niet, ik hoor niets in ieder geval. Wat zou hij denken? Nu op dit moment denkt hij aan bergen wafels, zoals oma die maakte met een nog grotere berg slagroom? Slagroom die je stiekem in je mond spoot tot ie vol zat. Dat is een van de weinige dingen die ik mij herinner. Ik word er verdrietig van, maar ik kan niet wenen. Slechts een paar flitsen van herinneringen heb ik nog in mijn bezit. De heerlijke zachte en zoete smaak van slagroom, maar ook beelden van de lucht en een stadje dat zo klein is als legoblokjes.

Elke dag herinner ik me meer en meer alsof die onzichtbare hand de schakelaar heeft vervangen door een draaiknop. Een knop die elke keer verder wordt gedraaid.

Oma komt binnen, samen met een man met een schort.

"Dit is de dokter," zegt oma, "hij komt je wat vertellen over de operatie van morgen."

Ook dat nog. Ik weet al hoe dat in zijn werk gaat. De man met de schort, die dus de dokter blijkt te zijn, komt naar mijn kamer met twee rode rugzakken deze keer. Ik vraag me af waar die tweede voor nodig is. Maar dus, aan die rode rugzak hangt een slang die dan weer verbonden is aan een mondstuk. Het jongetje krijgt eerst een portie gas voorgeschoteld, dan ik. Slaapgas zal ik het maar noemen, want na drie seconden ben ik al helemaal van deze wereld.

Ik denk even niet meer aan die lelijke onesie of aan het licht van die slechtgeplaatste lamp die constant in mijn ogen schijnt. Mijn gedachten staan nu gewoon op zwart. Wanneer ik wakker word ben ik niet misselijk zoals de vorige keer, maar mijn oren doen een beetje pijn, dat is op zich al raar. De kamer ziet er ook helemaal anders uit. Wacht, het is helemaal geen kamer. Ik zit in een zachte stoel en kijk uit het raam. Daar zie ik weer die lucht en de minuscule stadjes. Ik kan me bewegen, maar het voelt eerder alsof ik alleen maar toekijk. Ik bestuur mijn eigen lichaam niet. Het voelt raar, maar dan zie ik hem. Het jongetje zit naast mij. Hij praat tegen me. Hij beweegt en praat net als de twee volwassenen die naast hem zitten. Ik herken ze niet meteen, dus ik probeer na te denken maar dat wordt verstoord door een plotse harde en vooral luide klap. Er valt een zakje met vloeistof voor mijn gezicht, net als bij het jongetje en mijn ouders. Nu weet ik het weer. Hoe kon ik het ooit vergeten?! Het jongetje gilt niet meer, hij lijkt wel te slapen. Alles is weer zoals toen! Het is alsof ik het allemaal opnieuw beleef! Zij gaan dood, dus ik ook! Paniek! Ik hoor ook mijn ouders. Geen gegil meer, alleen nog maar het krakende geluid van metaal op metaal. Ik knijp mijn ogen dicht. Ik wil niet doodgaan, niet nu!

Ik open mijn ogen. Ik lig klem onder een groot brokstuk. Ik zie mijn ouders niet. Ik voel echt niets meer.

Ik zou het moeten uitgillen van de pijn, maar zelfs dat kan ik niet meer. Ik voel iemand die trekt aan mijn arm. Dat kan ik nog wel voelen. Ik word eronderuit getrokken. Ik zie de lucht en het jongetje. Hij sleept mij ver weg van het vliegtuig. De lucht is niet meer helderblauw, maar grijs en gehuld in dikke stikkende rook. Ik kan het zien en ruiken. Ik voel dat mijn oogleden zwaarder worden.

Nog voor het zwart wordt, voordat ik flauwval, kan ik nog net de grote explosie horen en de brokstukken zien die vallen als regen op een lentedag. Het jongetje staat naast mij. Ik wil nog roepen, maar dat gaat niet en het is sowieso te laat. Een grote brok steen lijkt het wel. Het raakt hem hard op zijn hoofd. Dan vallen mijn ogen dicht, wordt het zwart.

Wanneer ik ontwaak, zie ik geen grijze lucht of zelfs blauwe lucht. Ik zie een lamp die hard in mijn ogen schijnt. Ik herinner me alles, behalve, wie was dat jongetje? Hij heeft me gered. Dan voelde ik iets, dat was op zich al nieuw. Er loopt een traan langs mijn wang naar beneden. Ik probeer mijn hoofd te draaien. Dat lukt, maar wel heel moeilijk. Ik zie mijn oma, ze zit te slapen in een stoel. Ik draai mijn hoofd naar de andere kant waar normaal gezien het jongetje zou moeten liggen. Normaal gezien, want nu ligt hij er niet meer. Het was gewoon een leeg bed.

Oma wordt wakker en vertelt me dat de operatie goed is verlopen.

"Bij mij alleen?" vraag ik. Ik spreek! Dat zorgt voor een momentje van euforie. Totdat oma me vertelt dat het jongetje mijn broertje bleek te zijn en wat nog veel erger was, dat hij de operatie niet overleefd had.

Ik snap het niet! Hij redde mij! Hij is de held, dus hij moest blijven leven! De dokters en de psychiater helpen me dit te verwerken. Maar wie helpt hem? Wie helpt mijn broertje?

Hij is nu helemaal alleen. Met die gedachten op de voorgrond zou ik willen dat ik even niet bestond. Mijn engel is niet meer.

Omabloesems - Eva Van de Putte

Mijn oma is als een herfstblaadje,
ze valt niet, maar dwarrelt naar beneden.
Ooit was ze groen, volop aan het fotosynthesen.
Bladeren schimmelen als slagroom in haar haar.
Ze is wat aan het vergelen.
De nerven in haar ogen zijn rood.
Ze is een beetje uitgedroogd.

Vroeger kon ze een boom op zich zijn,
ze plooid mee met de wind en liet haar takken ruisen,
alsof ze de dauwdruppels nadeed.
Dan liet ze me in haar klimmen,
bouwde ik een boomburcht,
en probeerde de herfst tegen te houden.

Wolken grijze dagen - Eva Van De Putte

Ze dachten dat het een ongeluk was, een misstap, zeg maar. Als ik dat had geweten, was ik wel wat duidelijker geweest.

Ik schopte tegen een paal. Het holle geluid galmde over het lege kruispunt. Het licht voor me stond op rood, maar er was nergens een auto te zien. Ik keek van links naar rechts, realiseerde me dat het echt nutteloos was om te wachten om niemand en stak over. Ik heb een broertje dood aan nutteloosheid.

Terwijl ik alleen op de witte strepen stapte, besepte ik dat het weer zo'n dag was waarop je je realiseerde dat je nog niet echt iets hebt gedaan in je leven. Een soort midlifecrisis-dag. Ik kijk alvast uit naar mijn 40ste. Waarschijnlijk heb jij dat ook, nutteloze lezer. Heb ik al verteld dat ik een broertje dood heb aan nutteloosheid? Dat is belangrijk.

Ik drukte op de bel van het appartement. De stem klonk blikkerig uit het metalen roostertje. Mijn oma is een beetje uitgedroogd, als een herfstblaadje. Haar gezicht zit vol nerven. Ik holde de trappen op naar haar appartement. De lucht was donkergrijs met witte melkvlekken. Het uitzicht was ook het enige mooie aan haar kamer. De zon dwong haar stralen in de kleine openingen. Jij ziet dat waarschijnlijk niet, nutteloze lezer, want jij kijkt toch juist voor je uit.

Mijn oma stond op om me te begroeten. Ze vroeg hoe het ging, ze is een van de weinigen die de vraag echt meent. Ik knikte van oké en zette mijn rugzak op de grond. Mijn hoofd draaide de andere kant op. De keer dat ik omhoog keek, zag ik mijn broertje staan. Ook al prikten de stralen in mijn ogen, ik bleef kijken.

Op reis door Afrika - Emilie Destoop

“Waarom is het hier zo warm?” klaagde Ellen.

“Omdat we in Afrika zijn. Ben je nog niet helemaal wakker?” antwoordde Louise.

“We zijn op safari, weet je nog?”

“Ja ja, op safari,” zei Ellen.

Het was nu al de derde dag in Afrika. Vooral Louise en Thomas waren enthousiast, hun zus Ellen was liever naar een stad zoals Parijs of Londen geweest. Volgens hun ouders, die ook met volle teugen genoten van de reis, waren ze nu pas oud genoeg om te reizen over grote afstand.

Terwijl Ellen zaagde en klaagde, waren de anderen de dag aan het voorbereiden. Louise maakte haar rugzak, net zoals Thomas. En hun ouders deden de rest. Ze hoopten allemaal dat ze vandaag groepen leeuwen en kuddes olifanten, toch groter dan gisteren, te kunnen spotten. Gisteren hadden ze er twee gezien, twee vrouwtjes. Maar ze willen zo graag een klein olifantje zien. Na een tijdje hadden ze al veel dieren gespot en sporen gevonden. Het belooft een mooie dag te worden.

Tegen de middag waren ze naar een veilige picknickplaats in de schaduw gereden. Je kon van hun gezichten aflezen dat ze in hun nopjes waren.

“Wat een geweldige dag,” zei Thomas, opgelucht dat hij even uit de warmte kon.

“Zeg dat wel,” viel Louise hem bij, “alleen nog een kudde olifanten met een jonkie en alles van de ‘wat-ik-wil-zien-lijst’ kan doorstreept worden.

Toen de hitte was overgegaan vertrokken ze weer in hun gehuurde jeep. In de verte zagen ze grote en indrukwekkende dieren. Bijna 20 olifanten samen. Gedreven door hun enthousiasme gingen ze ernaar toe. Achteraan in de auto zaten Louise en Thomas met gekruiste vingers, hopend dat er een kleine olifant tot de groep behoorde. En tot ieders verbazing en geluk was er niet één, maar waren er twee jonkies bij de groep. Louise zou het uitgeschreeuwd hebben van vreugde, als haar broer haar niet tegengehouden had. Ook Ellen was nu enthousiast. Ze haalde snel en trots haar nieuwe camera uit en nam zeker 20 foto's. Maar ze was zo enthousiast dat ze de olifanten hun rust verstoorde en dat de olifanten vertrokken. Maar ze had zeker een mooie foto om mee op te scheppen bij haar vriendinnen. Maar haar gezin was boos. De olifanten vertrokken, dus, zij ook. Na vijf minuten rijden riep Ellen plotseling: “Kuw!”

Verbaasd door haar geroep keken ze rond om te weten waarom ze riep. Toen zagen ze net naast de weg een dode olifant, zonder slagtanda. Toen ze dichterbij het dode dier waren, zagen ze een rode plas bloed. En zagen ze dat er op de olifant was geschoten. Het was muisstil tot hun vader razend zei: “Stropers.”

“Hoe durven ze een olifant te doden,” viel Thomas al even razend bij.

“Misschien zijn ze nog in de buurt,” merkte Louise angstig op.

Het gezin keek angstig naar het ruige landschap, op zoek naar tekens van de stropers. Plotseling zagen ze in een struik, een beetje verder, bewegingen. Uit angst gingen ze dichterbij elkaar staan. Op elk ogenblik konden ze oog in oog staan met het gevaar uit de struiken. Het kwam dichterbij en dichterbij, tot het uit de struiken kwam. Hun angst verdween als sneeuw voor de zon en nu voelden ze medeleven met het wezen uit de struiken. Het was een baby-olifant, die wanhopig op zoek was naar zijn moeder. Ze waren het eens dat ze deze vondst moesten melden. Toen ze het gemeld hadden, hoopten ze dat geen enkel dier nog zo zou sterven.

Plotseling had Ellen een idee. Samen met haar ouders, broer en zus begonnen ze te sms'en met hun vrienden en familie, plaatsten ze een bericht op Facebook, een foto van de vermoorde olifant op Instagram. Toen iedereen klaar was, rustten ze even uit.

Tien minuutjes later kregen ze een bericht van hun oma dat ze mee deed en ze € 50 doneerde.

Ellen haar idee was namelijk om geld in te zamelen voor de bescherming van het park.

De rest van de safari bleef het beeld van de vermoorde olifant en het wanhopig olifantje door hun hoofd spoken. Voor ze weggingen, doneerden ze het ingezamelde geld. Ze hadden € 1000 ingezameld.

Een aantal weken nadat ze terug thuis waren, moest Louise de brievenbus legen. Toen ze terug binnenkwam zei ze: "Je raadt nooit van wie we een kaartje gekregen hebben."

Het gezin keek haar vreemd aan en nog vreemder toen ze vervolgde (en zei): "Van de beschermers uit Afrika."

Ze kwamen allemaal rond haar staan en keken naar het kaartje waarop stond: "We hebben deze week een stropersbende kunnen vangen door jullie donatie. Bedankt voor het redden van dierenlevens."

Sásta - Kyria Van Gasse

Een paar meter buiten het kampvuur, waar tientallen Woudelfen bij elkaar zitten, zitten vier jonge Elfen samen. Ze luisteren met een half oor naar vertelsels over de Elfengeschiedenis.

“Ik ben vandaag het bos in geweest,” zegt Laidan, zijn hoofd op een andere Elf haar schouder, “je wil niet weten wat ik daar vond.”

“Doe nou niet alsof Elisia, Aiché en ik schijtluizen zijn. Jij wordt nog bang als een kikker te luid kwaakt.” zegt Circe, licht beledigd.

“Grappig hoor. Ik was toen nog maar 3 jaar.” zucht Laidan.

“Ze plagen je toch alleen maar.” zegt Aiché, waarna ze een kus op zijn wang geeft.

Circe en Elisia kijken naar mekaar, rollen hun ogen en kijken terug naar Laidan.

“Komaan, vertel nu,” smeekt Elisia, “binnen twee uur moeten ik en Circe ons huwelijksritueel uitvoeren en mijn oma moet mij nog opmaken.

“Je bent mooi zoals je bent, schatje.” zegt Circe, waarna ze haar hoofd op Elisia's schouder legt.

“Als jullie nou eens je mond zouden kunnen houden, dan zou ik mijn verhaal kunnen vertellen.”

Laidan kijkt dreigend rond en zucht. “Een kamp van de Grotelfen.”

De drie meisjes slaken een gil en kijken angstig om zich heen.

“Heb je dit al aan het clanhoofd gemeld?” fluistert Elisia.

“Ja. Hij zei dat we ons geen zorgen moeten maken. Die verdomde Grotelfen zullen de vrede niet verbreken.” Laidan zucht.

Dan horen ze in de verte een luid gebrul. De hele clan Woudelfen schrikt op en kijkt in het bos rondom hun kamp. De oudsten springen recht en richten hun wapens naar het bos. Een rugzak flitst door de lucht en valt middenin de groep van de vier jonge Elfen.

Circe en Elisia springen achteruit, maar Laidan en Aiché vliegen achteruit, recht tegen een Grotelf.

Ze vallen op de grond en het gras onder hen kleurt rood. Dan rennen er tientallen Grotelfen de open plek op, terwijl ze pijlen in het rond schieten.

De Woudelfen gillen en rennen naar hun tenten, waar hun wapens hangen. Maar het is te laat. Er liggen al tientallen Elfen op de grond, met pijlen in hun hoofd, buik of keel.

Circe grijpt Elisia vast en trekt haar achteruit, maar Elisia krijgt een pijl tussen haar ogen.

“Nee!” gilt Circe als Elisia tegen haar valt.

“Ik... Hou... Van je.” fluistert Elisia met haar laatste krachten.

Circe kijkt huilend rond, ziet dag dat een enkele Woudelf nog recht staat.

Plots voelt ze twee sterke armen rond haar middel, die haar omhoog trekken.

Ze draait haar hoofd en kijkt recht in het gezicht van een oude Grotelf.

“Dag Circe. Zeg eens hallo tegen je vader.”

Vespa vakantie - Ward Maquoi

Vakantie: Daar zat ik dan, in mijn living, compleet te niks en wat te gamen. Moeder zei vaak: "Komaan, uit die zetel en naar buiten!" Maar ja, het enige wat er buiten te beleven valt, is verstoppertje spelen met drie kleuters.

Daar heb je namelijk niets aan als je 14 bent. maar op een dag kwamen opa en oma met het geweldige idee om op vakantie te gaan met 2 vespa's. Ik vond het meteen een fantastisch idee, maar mijn ouders twijfelden omdat ze het toch niet helemaal veilig vonden, maar lieten me uiteindelijk toch gaan. Het plan was dat ik achterop bij opa reed op de rode vespa en het gerief in de rugzak droeg, oma zat dus alleen op de groene vespa. Het speelde zich allemaal af in Italië. We reisden met de vespa van punt tot punt en van hotel tot hotel. We kwamen prachtige plekken tegen, ik vond het echt fantastisch!

We waren zoals gewoonlijk weer op weg naar het volgende hotel, opa en ik reden voorop en oma vlak achter ons. We waren 's avonds in de bergen aan het dwalen, het werd donkerder en we raakten de weg kwijt. We reden op een helling in de bergen en moesten veel bochten maken. Opa en ik nog altijd voorop, oma achter ons. De vespa's maakten redelijk veel lawaai, maar we reden gelukkig niet dicht bij de bewoonde wereld.

Opa en ik reden verder zoekend naar de juiste weg.

Ik voelde plots steken in mijn ribben, alsof er iemand constant met een mes in prikte.

Ik kreeg daardoor de neiging achterom te kijken en deed dat dan ook. Het was donker en ik zag geen steek meer. Even keek ik heel geconcentreerd en ik zag oma niet meer! Ik riep naar opa dat we moesten stoppen om even terug te draaien. Mijn hart begon sneller te slaan en ik voelde de steken in mijn ribben nog steeds. Ik bleef dan ook dicht bij opa en hield hem vast, ik voelde dat hij ook niet gerust was, want mijn hand zwom in een hete zweetplas. In de verte zagen we een flikkerend licht, we liepen erop af. Stapje voor stapje, maar op ongeveer drie meter achter het licht lag een reusachtig ravijn. Om een of andere reden begonnen mijn tanden te klapperen.

Opa en ik liepen er ongerust op af.

Toen we aan het flikkerend licht aankwamen, zagen we dat het oma's vespa was! We zochten rond haar vespa, maar van oma was geen enkel spoor.

Bij opa zat een dikke natte traan op te komen. Ik bleef met een opgekropt en zenuwachtig hart verder zoeken en zag plots een verrimpelde mensenhand; Ik voelde onder de hand een natte dikke vloeistof.

Ik kneep mijn ogen wat toe, zodat ik beter kon zien.

Opa was ondertussen ook al op de hoogte en pakte z'n gsm voor wat verlichting. We zagen dat het oma was, gelegen in een plas bloed. Ze bewoog niet en haar ogen waren volledig gesloten. Opa nam zo snel hij kon contact op met de Italiaanse spoed tot hij beseftte dat hij hun nummer niet wist, gelukkig stond dat aan de binnenkant van het klepje in een minikoffertje van de vespa. We wisten natuurlijk niet waar we waren, maar wel op welke berg. Het duurde twee uur voor ze er waren en in die twee uur heb ik me nog nooit zo zenuwachtig en stressvol gevoeld. Gelukkig was oma bewusteloos en niet dood, maar ze had wel enorme schaafwonden en veel blauwe plekken zei de dokter.

Oma had geluk dat ze niet in het ravijn gevallen is was, maar mijn trauma aan een vespa zal eeuwig in mijn langetermijngeheugen blijven ronddwalen

De oorzaak van het ongeval is dat het wiel van de vespa scheef was gaan staan en dat de verbinding met de remmen kapot was, waardoor de vespa naar het ravijn begon te dwalen, maar oma liet haar vallen waardoor de vespa stilviel en half kapot was.

Liese Bruyningckx

Ik duik naar rechts om een speer te ontwijken. Met mijn schild in mijn hand ren ik naar voor, terwijl Laure me dekking geeft. In mijn andere hand zit mijn zwaard. Laura bukt en ik spring op haar rug en neem vanaf daar een nieuwe sprong. Terwijl ik in de lucht zweef, neem ik mijn zwaard en steek ik het recht in de borstkas van mijn vijand. "Savannah, je moet naar school!" schreeuwt mijn oma van beneden. Ik zucht en zet mijn computer af. Snel doe ik mijn koeien onesie aan en trek ik mijn zwarte skinny jeans en grijze sweater aan. Voor ik de deur uit stap zwier ik mijn rugzak over mijn schouder. "Je moet echt eens wat minder gamen," zegt mijn oma. Ik rol met mijn ogen en vertrek naar school. Wanneer ik terug thuis kom, ren ik meteen naar boven. Samuel en Laura zijn al online zie ik. Ik log snel in op mijn account. "Savannah, kan ik even met je praten?" vraagt oma opeens wanneer ze mijn "game kamer" inkomt. Ik knik en log uit. Met trage passen volg ik mijn oma naar beneden. Wanneer ik beneden ben, zie ik twee mannen aan onze keukentafel zitten. "Oma, wat..." wil ik vragen, maar ze onderbreekt me. "Het is voor je eigen bestwil, schat," zegt ze verontschuldigend. Ik kijk de mannen wantrouwend aan. "Ga je vrijwillig mee, of moeten we je dwingen?" vraagt een van de twee gespierde mannen. Ik kijk ze alle twee verbaasd aan. "Tweede optie dus," zegt de andere man ongeduldig. Ze pakken elk een van mijn armen vast. "Laat me los! Oma! Help me!" schreeuw ik in paniek, maar niemand helpt me. Hardhandig word ik in een zwarte Mercedes geduwd. Iemand blinddoekt mij en de rest van de lange autorit zie ik niets meer. De auto stopt en mijn blinddoek wordt weggehaald. "Waar ben ik?" vraag ik. "In de gamerskliniek," zegt een van de twee mannen grijnzend. Het duurt even voordat het tot me doordringt. Dezelfde man die antwoord gaf, duwt me nu een lange witte gang in. Ik word een kamer ingeduwd. De deur valt dicht en ik hoor een klik. Ik trek aan de deur, geen beweging in te krijgen. "Wat is je naam?" vraagt een meisje me opeens. Ik bekijk haar eens goed. Ze heeft een knalgroen broekpak aan, dat blijkt hier ook de dresscode te zijn. Met haar kastanjebruine haar ziet ze er wel lief uit. "Savannah," antwoord ik. "En jij?" voeg ik er nog aan toe. "Maura," antwoordt ze, terwijl ze dichterbij komt zitten. "Ik zal je alvast waarschuwen, dit project is niet zo onschuldig als het lijkt," fluistert Maura zachtjes in mijn oor. Ze wilt nog iets zeggen, maar een jonge, (en niet te vergeten) knappe man zegt dat ik moet meekomen. "Veel succes," hoor ik Maura nog net zeggen. De man neemt me mee naar een kamertje. Er staat een lichtgroene zetel in. "Ga zitten, Savannah," zegt hij. Ik blijf koppig rechtstaan. De man zucht. "Moet ik je dwingen?" vraagt hij me. Zijn gezicht ziet er kalm uit, maar ik voel gewoon hoe kwaad hij is. Snel ga ik op de zetel liggen. Hij pakt mijn handen vast en bind ze aan de zetel, hij doet hetzelfde met mijn benen. Wanneer ik de gigantische spuit zie, begin ik me in

alle mogelijke bochten te wringen. Ik zit muurvast. "Het prikt maar even," zegt hij met een grimas op zijn gezicht. "Laat me los! Help!" schreeuw ik, maar niemand luistert. Er gaat een pijscheut door mijn arm wanneer de naald van de spuit die raakt. Ik voel een koelte zich in mijn arm verspreiden. Mijn pogingen om los te komen worden steeds wanhopiger, maar zonder resultaat. De man, die overigens nog steeds aan het grijnzen is, zet een masker op mijn mond. Hij houdt het masker en mijn hoofd stevig vast zodat ik het gas dat uit het masker komt, zeker inadem. Enkele minuten later wordt het zwart voor mijn ogen. Ik word wakker in "mijn" kamer. Maura houdt een hand wanhopig tegen mijn voorhoofd. "Wat is er gebeurd?" vraag ik haar. "Niks speciaals, ze geven je die injectie elke dag.

Alleen de eerste keer word je in slaap gebracht,” zegt ze alsof het de normaalste zaak van de wereld is. Ik wil het antwoord waarschijnlijk niet eens weten, maar toch vraag ik het. “Waarom geven ze ons die injectie?” vraag ik haar. “Ze maken ons eerst zwakker en zwakker door de injectie, daarna verkopen ze ons voor veel geld als slaaf,” zegt ze. Ik zie de angst in haar ogen. “Ik ben hier al te lang. Ergens in deze, of als ik geluk heb in de volgende week, is het mijn beurt,” hikkelt ze. Ik leg mijn arm troostend op haar schouder en geef haar een knuffel. Maura staat langzaam recht en geeft me de ketting die rond haar nek hing. “Hier,” zegt ze, “voor als ik er niet meer ben.” Ik doe de ketting om mijn nek en kijk haar dankbaar aan. Ik geef haar mijn armbandje. Ze neemt het aan en doet het om haar pols. Rond 9 uur ‘s morgens val ik in slaap. Amper een uur later word ik wakker van gegil. Maura wordt meegesleurd door twee sterke mannen. “Savannah!” gilt ze. “Maura, nee!” schreeuw ik terwijl ik haar hand vastpak. Onze handen worden uit elkaar getrokken en de deur valt met een klik in het slot. Als een gek begin ik op de deur te kloppen. De deur zwaait open en ik val op de grond. Dezelfde man als van gisteren neemt me terug mee naar de kamer met de stoel. Voor hij de kans krijgt om me vast te binden, neem ik een van de spuiten en steek die in zijn nek. Zo snel als ik kan, pak ik een aantal spuiten en gris ik zijn gsm mee. Zodra ik de deur uit ben, weet ik niet meer waar ik naartoe moet. Er staat een bewaker voor me. Ik beeld me in dat dit een videogame is en ontwijk zijn aanvallen. Met mijn rechterhand steek ik de spuit in zijn nek. Ik ren verder door de gang, tot ik een plaats tegenkom die ik ken. Twee bewakers versperren me de weg, een voor een krijgen ze een spuit in hun nek. Mijn wapens zijn op, dus ik kan enkel mijn lichaam nog gebruiken om te vechten. Voor de deur die naar buiten gaat, staat een andere bewaker. Met een enkele slag van mijn vuist ligt hij op de grond. Mijn knokkels doen wel behoorlijk veel pijn, maar ik verbijt de pijn. Ik ren de buitenlucht in en pak de net gestolen gsm ondertussen. Snel tik ik het nummer van de politie in. Nadat die hebben opgehangen, bel ik Laura en Samuel. Ze vallen bijna om van verbazing nadat ze horen wat ik meegemaakt heb. Een paar maanden later begint het proces tegen de kliniek eindelijk. Ik en nog veel andere jongeren getuigen tegen de kliniek. Ze worden veroordeeld voor 20 jaar cel. “Excuseer, meneer de rechter, zou ik nog een ding mogen vragen?” vraag ik beleefd. Hij knikt en doet teken dat ik mag beginnen. “Wat is er met Maura gebeurd?” vraag ik, bang voor het antwoord. Een van de mannen die veroordeeld zijn, lacht. “Heb je het nog niet gehoord?” Ze heeft zelfmoord gepleegd,” zegt hij met een grijns op zijn gezicht. “Waarom?! Waarom?!” schreeuw ik het uit, terwijl honderden tranen mijn wangen nat maken. Met mijn handen klamp ik me vast aan Maura’s ketting. Laura en Samuel ondersteunen mij terwijl ik snikkend de rechtszaal uitloop.

Oma met niveau – Maaike Paredis

“We zijn hier vandaag bijeengekomen om iemand te herdenken die ons allemaal nauw aan het hart lag. Iemand die er altijd was voor anderen en niets anders terugvroeg dan eten en liefde. Pluisje was een voorbeeld voor ons allemaal.”

Tranen rolden over mijn wangen en ik snikte luid, de pastoor keek me even vol medelijden aan en legde zijn hand troostend op mijn schouder. Zachtjes begon ‘Somewhere over the Rainbow’ te spelen terwijl ik de schoenen doos met daarin mijn pas overleden katje in de kuil liet zakken. De dagen na de begrafenis verliepen in een roes, ik was volledig de weg kwijt. Zonder Pluisje had ik geen doel meer in het leven, misschien was het beter dat ik gewoon wachtte tot ik met hem herenigd zou worden bij onze bovenheer, met mijn 83 jaar zou het toch niet lang meer duren. En dat begon ik dus ook te doen, wachten op de dood...

Ik begon met biologische producten te eten en boter in de plaats van margarine, in de hoop dat het mijn cholesterol zou verhogen.

Zo ging het een tijdje door tot op een moment dat ik tot inzicht kwam, ik was slecht bezig, dit zou mijn verdriet niet wegnemen, ik moest weer op het juiste pad geraken, maar dat zou me alleen niet lukken.

Een kat zou ik nog niet aankunnen, die zou mij steeds weer aan Pluisje doen denken.

Wat ik nodig had, was een redelijk zelfstandig en harig dier dat koppig en heel lui is...

Een man. Ik had een man nodig!

Makkelijker gezegd dan gedaan, want waar vond ik, behalve op het kerkhof, mannen van mijn leeftijd?

Gelukkig had ik een bibkaart, zodat ik meteen een honderdtal zelfhulpboeken kon gaan lenen.

Duizend bladzijden later wist ik al dat ik een charmante verleidster was, dat mijn grootste troef mijn lange wimpers waren en dat ik, omdat ik een kreeft ben, in juni moest uitkijken naar de man van mijn dromen.

Maar hoe ik een man zou vinden, dat vond ik nergens terug.

Bijna had ik het opgegeven, toen als bij een wonder een groot, stoffig boek op mijn voet viel. Al vloekend raapte ik het op en sloeg het open op een willekeurige pagina. Meteen begon ik te stralen als de tanden van een tv-presentator, eindelijk wist ik hoe ik een man kon vinden. Een kikker kussen, simpeler kon het niet. Vooral omdat ik wist waar kikkers te vinden waren, in de zakjes sla van de Match, met een beetje geluk.

Een man hield ik er uiteindelijk niet aan over, een bacteriële infectie wel. Gelukkig had ik nog een plan B: een datingsite.

‘Bejaarde dating, voor oma’s met niveau’ had een zeer goede reputatie en dus besloot ik mij daarop in te schrijven. Nog geen dag na het aanmaken van mijn account, waren er al drie geïnteresseerden, ik was populair! Spijtig genoeg was hun niveau nog lager dan het plafond van mijn kelder.

Ik bleef nog een aantal dagen proberen en dacht iemand te hebben gevonden, toen hij vroeg of ik van slagroom hield.

Blij dat het iemand met dezelfde interesses was, antwoordde ik enthousiast dat ik natuurlijk van slagroom hield en vooral van de slagroomtaarten van Etienne.

Het bleek dat hij de voorkeur gaf aan slagroom en dus tot daar gingen onze gemeenschappelijke interesses.

Op dat moment had ik er genoeg van en droevig ging ik in de woonkamer breien. Ik was halverwege mijn derde sjaal, toen ik werd opgeschrikt door een herhaaldelijk gekrabbel. Gewapend met mijn twee grootste breinaalden, sloop ik naar de deur en gooide die dan plotseling met een ruk open.

Op het eerste zicht zag ik niks, maar op het moment dat ik de deur wilde sluiten, voelde ik iets tegen mijn been schuren.

Bevend richtte ik mijn blik naar beneden en zag tot mijn verbazing een klein, wollig katje rond mijn been draaien.

Ik keek in zijn lieve kleine kraaloggjes en wist dat een kat altijd beter zou zijn dan een man.

Wolletje, doopte ik hem en we leefden nog lang en gelukkig.

De 1ste hemeloorlog - Lisa Dumortier

Ik weet niet of deze brief ooit gelezen of gehoord zal worden op de aarde of in Purrina, de plaats in de hemel waar de Serafijnen, Cherubijnen en de aartsengelen samenkomen en wonen. Je weet wel wat al die soorten engelen inhouden, Laiciël, maar ik zal het nog uitleggen voor als je het in al die jaren vergeten mocht zijn, wat ze betekenen. De Serafijnen zijn degenen die de Heer het meest vereren. Hun liefde voor God is bijzonder vurig. De Cherubijnen staan een trapje lager in de engelenklasse. Zij hebben het element lucht omdat ze zich te snel voor het mensenoog voortbewegen. En dan heb je ons, de aartsengelen. Wij zijn er gewoon als dienaars van de Heer. Ik herinner me nog hoe je altijd klaagde over onze stand in de kaste.

“Maar waarom kunnen we geen Serafijn zijn? Nu zijn we maar die stomme dienaars, Saël!”

“Oh Laiciël,” antwoordde ik dan, “klaag toch niet zo! Ik ben al blij genoeg dat ik geen mens ben, maar de zonne-engel van het sterrenbeeld Maagd.”

Dat was lang geleden geweest, lang voor de eerste hemeloorlog. Die veranderde mijn leven en mening drastisch. Wacht, ik zal beginnen bij het begin.

Ik was op de dag van het begin bij Rafaël, een van de vier hoofdaartsengelen, vader van de geneeskunde en zowel mede collega als zonne-engel, in het huis van Shekinah, onze nicht. Jij was toen op gevaarlijke missie van drie jaar naar de aarde gestuurd en je was al een maand weg. Ik miste je heel erg, mijn lieve zus, maar nu ben ik toch wel half blij dat je al die ellende niet moest meemaken, maar soït. We gingen dus juist beginnen met een vergadering over een eventuele stemming voor vier nieuwe leiders. Plots kleurde de hemel rood en het gegalm van een hoorn klonk. Rafaël begon wit te kleuren en Shekinah en ik hadden door dat er iets niet pluis was. Direct riep Rafaël dat hij vreesde dat de oorlog was begonnen. Ik vroeg me af wat hij daarmee bedoelde en terwijl hij me in de ogen keek, zei hij dat hij het zo zou uitleggen. Eerst moesten we de rugzak uit zijn auto nemen en vluchten naar de aarde. Haastig riepen Shekinah en ik een portaal op en alle drie stapten we erdoor. De haast had zo zijn nadelen, want we belandden namelijk in rotte slagroom.

Toen we beter roken, hadden we door dat het geen rotte slagroom was, maar eerder iets waar je liever niet in wilt vallen. Snel knipperde ik ons schoon en Raffé, een bijnaam voor Rafaël, zei dat de Serafijnen, Cherubijnen en aartsengelen toch hadden besloten om oorlog te voeren.

Shekinah besloot om zich in te burgeren als mens en zo naar de VS te gaan, om een carrière te starten als zangeres. Jij had altijd al gezegd dat ze *janettig* was en nu kon ik het eindelijk geloven. Ik besloot echter om samen met Raffé terug te keren naar Purrina.

Hij legde uit dat de oorlog was begonnen omdat de Cherubijnen en de aartsengelen zogezegd minder trouw werden aan God en de Serafijnen wilden ons daarvoor straffen.

Direct besloot ik om onze eer te verdedigen: ik wou ook mijn steentje bijdragen.

Het eerste halve jaar was eigenlijk saai en daar zal ik dus niet al te gedetailleerd over vertellen. De Cherubijnen en de aartsengelen beschoten de Serafijnen met bommen, geweren en zilveren pijlen.

Zij daarentegen wierpen vloekzakjes (van die zakjes waarmee je de doods vloek kreeg) naar ons toe. Meisjes mochten daar niet aan meedoen, dus verzorgde ik het leger van oorlogsleider/hoofdaartsengel Michaël.

Michaël werd echter vermoord terwijl hij werd verzorgd in het ziekenhuis en zijn soldaten gaven het op. De aartsengelen leken te verliezen.

Bijna direct daarna sloot Rafaël een deal met de Cherubijnen en zo werden we bondgenoten.

Samen verspreidden we met bestuivers een gemuteerde versie van het engelenpestbacil.

Jammerlijk genoeg raakten er velen van ons besmet. Onze familie stierf daaraan en Raffe en ik werden ook ziek. Raffe stierf een week later en ook ik dacht even de dood te zien. Gelukkig kreeg ik nog net op tijd een nieuw vaccin van de Cherubijnen en ik besloot om verder te strijden.

Gabriël, hoofdaartsengel en de boodschapper, genoot daarvan en stuurde me als onderhandelaar.

Toen ik op het kasteel van de Serafijnen was aangekomen, zag ik dat jij, Gabriël en Uriël (de laatste hoofdaartsengel) daar hangend hingen. Dood en onder het bloed.” Wat hebben jullie met de leiders en Laïciël gedaan?” riep ik terwijl de tranen me in de ogen stonden.

Sandalfon, de leider van de Serafijnen, grinnikte en antwoordde:” Als jij je niet overgeeft, zullen we jou hetzelfde lot bezorgen.”

Dat was voor mij de druppel en ik zwoer dat ik ze dat betaald zou zetten. De dag erna stuurde ik ze kikkersoldaten: deze krijgers waren erg handig omdat ze een giftige damp verspreidden die erg dodelijk was. Ik kreeg rapport dat ze allemaal waren gedood, maar bijna de helft van de Serafijnen was uitgeroeid en de overwinning leek voor ons. De maand erna vloog voorbij en het was alsof de Serafijnen zich gewonnen hadden gegeven totdat we plotseling zielig uitziende oma's over de vloer kregen. Ze staarden ons aan en toen ik eindelijk voor stond, vielen ze ons aan. De tijd begon te vertragen en snel pakte ik een bijl die binnen handbereik lag.

Ik hakte en hakte en riep en schreeuwde en dan plots... Ik viel, ik viel in een plas vol bloed en zag al die dode engelen. Een God kon toch niet willen dat dit gebeurde? Alsof hij mijn gedachten kon lezen, kwam de Heer tevoorschijn. “Lieve engelen,” klonk de stem van de Heer door Purrina, “ik beslis dat de Serafijnen de oorlog winnen. De rest moet hen als straf dienen!” Met die woorden verdween de Heer en ik dacht aan ons gesprek van lang geleden: wij waren inderdaad maar die dienaars.

De oorlog was misschien voorbij, maar mijn strijd niet!

Het kostte maanden voordat Purrina weer in bloei kwam en tussentijds gaf ik me op als kandidate voor het leiderschap.

Hier sta ik nu als leider van de aartsengelen, ik had nog geen tijd gehad, maar nu schrijf ik je deze brief met tranen in de ogen. Ik wens dat ik de tijd terug kon keren zodat ik degene was die was gedood door de Serafijnen, zodat jij degene was die had kunnen overleven en de leider had kunnen worden, want jij bent, ik bedoel was zoveel moediger dan ik.

Het spijt me voor mijn egoïsme, dat ik een slechte zus was, en voor mijn slechte karakter tegenover jou.

Het spijt me voor alles.

Ik mis je heel hard, lief zusje.

Ik hoop dat je het me kunt vergeven, Laïciel en dat je toch wat trots op mij kunt zijn.

Ave Atque Sale.

Veel liefs, Saël

Omdat je licht geeft - Tess Jacobs

Mijn moeder zit gevangen in zichzelf, waar ze ook gaat. In haar hoofd zit een valse bodem, met daarin een luikje. Velux ramen die balanceren, tot ze het begeven. Dan stort ze in.

Ze lacht zonder haar ogen, alsof sommige spieren niet meer mee willen.

Dokters, psychologen, farmacisten en specialisten schrijven haar pilletjes voor die de donkere schaduw over haar heen zouden moeten wegdrijven. "Pilletjes met zonlicht," zei ze dan, "want een beetje zonlicht is voor iedereen toch goed?" Dan was ik de dokters dankbaar, zo kwam mijn mama een beetje terug.

Wanneer ze me op school vroegen waarom mijn mama niet ging werken, zei ik dat ze te druk bezig was met licht geven, waarna ze bedenkelijk over mijn hoofd aaiden.

Ik heb er nooit verder over nagedacht waarom ze meer nood had aan vitamine D dan iemand anders (want dat zit in de zon, zeggen ze). Bij de apotheker krijg ik namelijk zelf na elk bezoek een vitamientje, dat heeft toch ook de vorm van een zon?

Soms, wanneer ik in bed lig, kan ik mijn moeder onophoudelijk hard horen huilen.

Dan zegt ze dingen als: "Jullie zijn beter af zonder mij!"

Wat ik belachelijk vind, want zonder het zonnetje in huis zou het er maar bitter koud zijn.

De dag dat ze zonder papa 'op reis' vertrok, wist ik gewoon dat er iets niet klopte.

Mama deed nooit iets alleen. Toen vertelde papa me met een grote kikker in zijn keel dat mama een depressie had, dat wou zeggen dat ze in een verschrikkelijk diepe put zat, waar ze alleen niet meer uitraakte. Daarom ging ze op zoek naar handen om haar te helpen.

Waarom had ze dat nooit verteld? Ze weet toch dat ik in de kelder een enorm dik touw heb liggen van nonkel Ben (die gek is op zeilen), waarmee ik haar in één ruk uit de put zou krijgen? Ik zou zelfs met mijn vriendjes van de scouts een wedstrijd touwtje trek kunnen organiseren!

Tijdens de les WO leerden we over 'De Grote Slenk' in Afrika. Een enorm diepe put, ook wel een depressie genoemd. Trots als ik was, stak ik mijn hand in de lucht.

Dat mijn moeder naar daar op reis was, al in die put had gezeten, en er van overal mensen kwamen om haar uit die put te trekken.

En hoe cool ik dat wel niet vond.

De tweede week van mama's vakantie kwam papa thuis met 'een kennis' van vroeger, die hij 'toevallig nog eens tegen het lijf was gelopen.'

Een lange blondine met dikke lippen, volledig in het rood geverfd. Ze kneep in mijn kaak en stelde zich voor als Kelly, waarna ze een stuip trekking kreeg in haar rechtermondhoek. Ik vermoed dat het een glimlach was, die nogal moeizaam ging door de vele correcties in haar gezicht.

Ik ben misschien negen, maar niet achterlijk.

Ik weet ook wel dat papa verdacht weinig thuis was, en zijn gsm altijd met het scherm naar beneden op tafel legde. Ze wou mijn mama worden, maar als mijn nonkel me één ding geleerd heeft, is het wel dat je als goede zeevaarder recht door zee moest zijn, en dat ging ik dan ook doen.

Toen ik haar vertelde dat ik al een mama had, fronste ze haar getekende, zwarte wenkbrauwen haast tot vraagtekens. Ik had ook niets anders van haar verwacht, ons gesprek eindigde dan ook toen ze merkte dat haar nagel gescheurd was.

De periode toen papa mijn mama opgaf, deed zij hetzelfde. Dat kan ik niet laten gebeuren. Met een gevulde rugzak stond ik vastberaden op de bus naar Afrika te wachten, want net als mijn moeder heb ik diep vanbinnen een licht dat niemand kan dimmen.

Bulletproof - Ellen De Jaeger

“Wacht hier, ik ga de auto halen.”

“Maar ...” stamel ik.

“Geen gemaar, ik ben binnen vijf minuten terug.’

En weg is ze, als een schaduw die oplost in het heldere licht van de maan.

“Verdomme!” Spuugzat ben ik het, spuugzat. Jaren hoor ik niets van haar. Ik had geen idee of ze zelfs nog leefde of niet. Was ze getrouwd? Had ze kinderen? Wie weet.

We hebben het allemaal moeilijk gehad met de plotse dood van onze ouders.

Een stom accident, verkeerde plaats, verkeerde tijd. Maar dat was geen reden om me alleen achter te laten. Ik heb niets tegen oma, begrijp me niet verkeerd, zonder haar zou ik niet de persoon zijn die ik vandaag ben. Niemand had dan ook verwacht dat mijn grote zus plots zou beslissen haar studies af te maken bij een verre tante aan de andere kant van de oceaan. “We kunnen elke avond skypen en tussen de lessen door bellen,” waren haar misleidende woorden, die teveel hoop in spraken. Dit was dan ook het laatste wat ik van haar hoorde. Het enige contact was via oma en tante.

Nu, vijf jaar later, stond Ami hier plots voor de deur. Natuurlijk werd de verloren zus met open armen ontvangen. Verloren zus in je dromen, ja! Zij was veranderd, ik was veranderd.

Alles was anders nu. Ze was te laat. Ik ben het ook meer dan beu dat sinds ze terug is van haar mysterieuze reis, ze elke stap die ik maak nauwlettend volgt, met een pak onnodig advies en opmerkingen die me gestolen konden worden achter de hand.

Dus natuurlijk wil ze me naar huis voeren na een avondje stappen. Ondanks dat ik al twee jaar hier elke zondagavond kom en het slechts een kwartiertje naar huis is.

Ik heb me voordien ook perfect gered, waarom nu ook niet?

Bovendien vertrouw ik haar niet. Er was iets raars aan de hand sinds ze terug was.

Ik kan alleen mijn vinger er niet opleggen. Zelfverzekerd laat ik het café achter me en beweeg me huiswaarts, ik ga wel te voet.

Ondanks het licht van de maan en straatlantaarns, wint de koude nacht toch van het licht. Rillend rits ik mijn jas dicht tot onder mijn kin en verstop mijn bevroren vingers diep in mijn broekzakken.

Een zweem van een glimlach verschijnt wanneer ik het bekende weggetje langs het bos insla. Nog vijf minuten en ik ben thuis. Aan de gedachte van mijn warme bed en een goed boek om de avond af te sluiten, ontspan ik onmiddellijk. Alle frustraties tegen Ami vloeien langzaam uit mijn gespannen schouders en ik laat ze liggen langs de weg.

“Hey meisje!” De weg was... Niet zo verlaten blijkbaar.

Ik spits mijn oren geschrokken en scan de omgeving naar de onbekende bron.

Een paar meter verderop staat een groepje jongens.

Ik krijg een onrustig gevoel in mijn onderbuik. Hoofd omlaag, doorlopen en negeren, Tiana. Gewoon negeren.

“Hey, hierzo.”

“Ben je doof ofzo?!” Ik versnel mijn pas terwijl ik ze zenuwachtig probeer voorbij te lopen.

“Hey moppie, we praten tegen je. Mensen negeren is ongeleefd, weet je?”

Een stevige hand omsluit mijn bovenarm en belet me om door te lopen.

Razendsnel schieten allerlei zelfverdedigingsoefeningen door mijn hoofd. Ik kies voor de klassieke aanpak: een trap in het kruis en weglopen. Ik draai me om, klaar voor de aanval, maar de jongen leest mijn gedachte en duwt me ruw tegen de grond.

Shit!

“Kijk eens wat we hier hebben, een echte vechtersbaas!”

Ook de andere jongens komen in een cirkel rond me staan. Een reusachtige, breedgebouwde jongen buigt zich over me heen en schopt zachtjes tegen mijn voet.

Voor de eerste keer betreur ik het dat ik niet naar Ami luisterde en op haar wachtte.

“Ze lijkt wel een elfje,” besluit de grote jongen.

Een wat? Oké, ik ben misschien niet de grootste, maar ik tolereer het niet om als elf uitgescholden te worden.

Woedend spring ik op en probeer wild een weg te banen uit de groep.

“Fuck, Boris, nu is ze kwaad!”

“Het was als compliment bedoeld.” verdedigt Boris zich.

Grommend verzet ik me tegen verschillende armen en schop in het wilde weg.

“Rustig aan jongens, we willen niet dat iemand gewond raakt, niet?”

Verrast draait het groepje zich naar Ami om. Ami? Wat doet zij hier? Is ze me gevolgd?

Ik kan een golf van opluchting niet onderdrukken.

“Ga weg vrouw, bemoei je er niet mee.”

Ami schudt haar hoofd en komt langzaam aan op ons af.

Haar ogen zijn donker en haar bewegingen sierlijk. Haar zilveren haren bollen op als een mantel in het maanlicht.

“Blijf waar je bent,” waarschuwt één van de jongens. Ik merk dat hij nerveuzer is dan de anderen en hij graait naar iets in zijn rugzak.

“Ami!” Gealarmeerd roep ik haar.

Ze negeert de jongen en komt nu recht op me af. Daardoor merkt ze niet dat de jongen een geweer uit de rugzak haalt en deze op haar onbeschermd lichaam richt.

Vliegensvlug spring ik op de jongen. Een oorverdovend geluid vult de nacht, geschokt kijk ik naar het rode bloed op mijn handen.

“Maak dat jullie weg zijn! Tiana? Tiana, hoor je me?” W.. wat? Felle pijn maakt zich meester van mijn lichaam. Het laatste wat ik hoor, zijn hollende voetstappen en Ami's tranen in mijn nek.

Duisternis omarmt me.

France Schils

De geur van de douchegel is opdringerig en ruikt vrouwelijk, in vergelijking met de zware muskusgeur die mijn douchegel normaal heeft.

Mannenshampoo ruikt nu eenmaal niet naar frambozen. Het aroma van rood fruit hangt als een gaswolk in het badkamertje van mijn hotelkamer. Door de bruuske beweging waarmee ik het flacon goedkope hotelzeep heb opengedraaid, zijn mijn voeten overgoten met 'Sweet Berries Silky Soap' en is de vloer spekglad. Ik heb me al twee keer moeten vastgrijpen, met een gillette om te voorkomen dat ik mijn nek zou breken. Pas vanavond zou mijn afwezigheid opgemerkt worden door mijn collega's. Concreet zou zich dat vertalen in vijf uur in een onnatuurlijke houding tegen de betegelde muur liggen, naakt. Terwijl het mufte water dat uit de douchekop komt, en waarvan ik de temperatuur niet geregeld krijg, mijn lijdensweg probeert te verkorten door me te verdrinken. Die gedachte is zo angstaanjagend, dat ik quasi paniekerig de kraan dichtdraai en uit het douchehokje stap. In eerste instantie besloot ik te douchen om de kilte die buiten in de straten van de metropool rondwaarde, uit mijn lijf te bannen. Eerlijk duurt echter het langst. Het was ook een halfslachtige poging om de zenuwen uit mijn hoofd te weren. Het was een mooie bijkomstigheid geweest, als de gedachten aan afgelopen uren ook door het afvoerputje gevloeid waren, maar men mag het ook niet allemaal willen.

Bijgevolg zat ik het volgende moment opgewarmd en in twee handdoeken en een dekentje gewikkeld, maar nerveus, op de rand van het bed dat nonchalant schuin in het vertrek was geplaatst.

Buiten was het ondertussen gaan sneeuwen. Het was alsof zelfs de weergoden me uitlachten. Door de sneeuw ploegden verliefde stelletjes, stuk voor stuk gelukkig en romantisch genoeg om deel uit te maken van de eerste de beste romantische komedie.

Nu zat ik me niet alleen zorgen te maken, maar ook te mokken als een kind van drie dat zijn zin niet kreeg.

Ik dommel bijna in en kan niet verhinderen dat de gebeurtenissen van deze ochtend me plagen, door zich in mijn hoofd opnieuw af te spelen.

Hij stond opeens voor mijn deur, onaangekondigd. De laatste repetitie voor de voorstelling was gisteren al gehouden, vandaag hadden we, buiten een schitterende show neerzetten, niets te doen. Maar hij had anders beslist; we verkenden de hele stad, af en toe rennend om het weer warm te krijgen. Niet dat het echt nodig was, zijn aanwezigheid was hartverwarmender dan het glazen huis van StuBru.

We bestelden een warme chocolademelk in een restaurantje dat het hele jaar gefocust leek op valentijn, al was het bijna Kerst. Ik moest me bedwingen om de slagroom die op zijn neus prijkte, er niet giechelend van af te vegen. Dat was de sfeer die ons doorheen de winkelstraten en over weidse pleinen van de grootstad achtervolgde.

Prille en onbeantwoorde verliefdheid.

Het is dat warme gevoel dat me de moed geeft om uit mijn cocon van slaperigheid te ontsnappen, me aan te kleden en me naar de concertzaal te begeven.

Ik verkeer in staat van pure nervositeit als ik de kleedruimte binnenkom. De rest van het toneelgezelschap is al half omgekleed en schenkt niet al te veel aandacht aan mij, maar hij komt lachend op me afgestapt en vraagt of mijn tenen nog aan mijn voeten hangen na de wandeling van deze ochtend en of ik niet te veel stress heb.

Ik kan alleen piepen dat ik verga van de zenuwen, en zou hem willen zeggen dat het niet alleen om de voorstelling gaat, maar ook om wat ik voor hem voel.

Maar voordat ik het lef verzameld heb om dat te doen, heb ik mijn kostuum aan, is er heel wat make-up op mijn gezicht gesmeerd en sta ik op het podium.

De spots zorgen ervoor dat ik in licht en zweet baad. Het parket op de vloer stelt me gerust en het geklap van het publiek tussen de aktes, maakt me duidelijk dat men ons stuk goedkeurt.

De menigte apprecieert onze inspanningen, onze personages.

Ze accepteren wie we spelen.

Niet wie we zijn.

Als ik straks, hand in hand met mijn tegenspeler, naar buiten loop, klapt men niet meer.

Integendeel.

Kato Selderslaghs

Ik loop zo snel als ik kan. Mijn broekspijp kleurt rood, maar ik negeer de stekende pijn in mijn knie en hobbel verder. Ik durf niet achter me te kijken. Ze zijn vlakbij, ik voel het. Nog voor het einde van de straat halen ze me in. Ik gooi mijn rugzak van me af en loop nog wat sneller. Een paar meter voor me loopt een oude vrouw. Ze draait zich verschrikt om wanneer ze me hoort naderen. Snel gaat ze aan de kant. Ik loop haar net niet omver. Ik weet niet hoe lang ik al aan het rennen ben, maar ik voel dat mijn limiet bijna is bereikt. Mijn hart klopt als een bezetene en mijn ademhaling is gejaagd. Er komen zwarte vlekken voor mijn ogen. Ik kan aan niets anders meer denken dan aan de pijn in mijn been. Plots bots ik ergens tegenaan, val ik voorover en slaat mijn hoofd hard tegen de grond. Ik proef bloed. Dan nemen de zwarte vlekken het van me over.

“Nog een stukje taart?” Mijn oma kijkt me vragend aan en lacht haar valse gebit bloot. Ik schud mijn hoofd. “Nee dank u, ik heb al veel te veel gegeten.” Telkens als ik op bezoek kom, propt ze me vol met zoetigheden. Ze is dan ook altijd blij om me te zien. Sinds de dood van mijn grootvader is ze nogal eenzaam, dus wil mijn moeder dat ik haar elke woensdag na school ga bezoeken. Ik kijk op mijn horloge. Het is half drie. Ik besluit om naar huis te gaan. Met het excuus dat ik nog een hele hoop schoolwerk moet doen, neem ik afscheid. Ik beloof volgende week terug te komen, zoals altijd. Mijn fiets kraakt wanneer ik de brug oprijd. Ik heb dringend een nieuwe nodig, maar mijn moeder zegt dat we dat niet kunnen betalen. Wanneer ik de top van de brug heb bereikt, begin ik harder te trappen. Pijlsnel rijd ik naar beneden. Ik laat mijn stuur los en spreid mijn armen. De wind blaast mijn haren in mijn gezicht. Ik kijk op de kleine snelheidsmeter die ik voor mijn verjaardag heb gekregen en lach. Een nieuw record.

Dan maakt mijn stuur plots een onverwachte bocht en voor ik het weet, lig ik tussen de struiken aan de rand van de weg. Ik grijp naar mijn knie. Een dikke doorn heeft zich in mijn been geboord. ik bijt mijn tanden op elkaar en trek hem eruit. De wonde begint meteen hevig te bloeden.

Voorzichtig krabbel ik recht en neem ik mijn fiets. Zuchtend neem ik de schade op. Een gebogen wiel en een gebroken ketting. Nu moet mijn moeder wel een nieuwe kopen.

Het is nog een heel eind wandelen, dus ik besluit om naar huis te bellen. Ik neem mijn gsm uit mijn zak, maar dan zie ik dat de batterij leeg is. Vloekend neem ik mijn fiets in mijn hand en mank ik naar een huis een eindje verderop, in de hoop dat ik daar even kan bellen. Mijn fiets kraakt nog harder dan daarnet. Ik bel aan bij het oude herenhuis en wacht.

Ik kijk om me heen. Het huis ziet er vervallen uit. De hele voorgevel is overwoekerd met klimop en ook de tuin ziet er niet onderhouden uit. Je zou niet denken dat hier iemand woont, maar de auto voor de deur bewijst het tegendeel.

Ik hoor gestommel, gevolgd door een zware mannenstem, maar er komt niemand opendoen.

Ik klop nog eens, maar er komt niemand. Toch ben ik er zeker van dat er iemand thuis is. Weer hoor ik een stem.

“Niet opendoen, hij gaat wel weg.”

Ik druk nog eens op de bel, deze keer heel lang. “Doe open!” roep ik.

“Ik ga toch niet weg!” Geen reactie.

Wat kan er daarbinnen aan de hand zijn dat ze geen tijd voor me hebben?

Nieuwsgierig loop ik rond het huis. Met mijn mouw veeg ik het vuil van een raam en ik gluur naar binnen. Er is niemand in de kamer, maar de deur staat op een kier.

Mijn adem stukt. Ik zie twee benen, duidelijk van een vrouw, die vastgebonden zijn aan stoelpoten. Naast haar staat een man met een mes in zijn hand.

Ik deins achteruit. Plots zwaait de deur open en kijk ik recht in de ogen van een brede, kale man. De man met het mes staat achter hem en kijkt me dreigend aan.

Hij heeft een grijze stoppelbaard en een groot litteken siert zijn voorhoofd.

Hij zegt iets tegen de andere man, gaat met zijn vingers langs zijn keel en wijst naar mij.

Ik zet het op een lopen.

Doreen Hendrikse

“Oma is er,” was het enige dat mijn broertje zei voor hij de trap op stootte.

De Wervelwind die hij in het voorbijgaan veroorzaakte, verried dat hij zo snel mogelijk zijn minion-onesie wilde verwisselen. Liefst nog voordat oma zijn outfit zou zien en het in de categorie van ‘schandalig’ voor de reputatie van de familie zou plaatsen. Iets dat gevolgen zou hebben, die niet veel minder dan ‘onterving’ waren.

Moest ik zijn gebrabbel verstaan hebben, zou ik hem waarschijnlijk toch nog genegeerd hebben. Als het al geen wartaal was, dan toch ook geen boodschap van algemeen nut.

Daarbij had ik eindelijk, na maanden van bloed, zweet en game duimen, de ‘grand finale’ van Mario Galaxy, een wapenfeit waar ik best trots op was.

Mijn shirt stond ondertussen wel recht van het zout dat opgedroogde zweetdruppels op mijn rug achterlieten en de snelheid waarmee mijn vingers het wii-kastje bedienden, hield zelfs Usain Bolt nog geen honderd meter vol. Dat ik eruit zag als een heroïneverslaafde kon me niets schelen, zolang ik Browser maar definitief kon verslaan.

Geen probleem, aangezien enkel mijn ouders daar iets tegenin konden brengen en ze deze morgen niet thuis zouden komen.

Veel te laat hoorde ik de kokette voetstapjes in het zachte tapijt van de woonkamer wegzakken.

“Wat ben jij van plan? Je moeder...” sprak een al even hooghartige stem.

De rest verviel in mijn oren tot onpasselijk gebazel, want met een laatste slag verbande mijn kleine Mario zijn aartsvijand Browser naar een zwart gat.

Als onder invloed, zweefde ik één euforisch moment lang tot wel twee meter boven mijn zitplaats en cheerleedde ik voor Mario, zoals enkel rasechte Amerikanen dat konden, maar nog voor ik het puntje van Browsers staart kon zien verdwijnen, flitste het scherm uit.

Oma's vinger rustte nog op het knopje dat over leven en dood van het beeldscherm besliste. Haar aura zou op dit moment een diepe zwarte kleur hebben, want melancholischer bestond niet. Deze uiterlijke schijn en het respectvol fatsoen van een kleindochter, overhaalden me ondanks alles toch om haar handtas naar de keuken te brengen en op de kookplaat te deponeren.

Om nog een paar punten in dit level te behalen, besloot mijn brein, dat haar ogen op mama's theepot had laten vallen, om thee te zetten. Ik herinnerde me nog ergens dat kamille een mens goed kan doen en het oma vast kon helpen.

De thee die de perfecte 65° had, bereikte heel even het beoogde effect. Heel even was ik erin geslaagd om de niet teleurstellende kleindochter te zijn die mijn oma wenste. Zo ging het gesprek heel even de goede richting uit, naar schitterende schoolprestaties die door mijn enthousiaste gamen als een 8ste wereldwonder beschouwd kunnen worden.

Heel even ontspande ze, heel even speelde er zelfs een voorzichtige oma versie van een glimlach rond haar mond.

Toch miste ik iets. Al brabbelend sloeg oma enkele keren de woorden “boodschappen” en “tijd” uit, maar in deze toestand nog steeds bekomende van de schok, was er niets dat ook maar enig belletje deed rinkelen. Op een gegeven moment, nadat de theepot leeg was geraakt en ik cafeïne als noodzakelijk kwaad beschouwde, besloot ik om opnieuw naar de keuken te gaan en koffie te zetten.

De deur van de keuken was nog niet tot een hoek van 90° wedergekeerd, of ik besepte dat het niet mijn kleine broer was geweest die met de deur van zijn slaapkamer gegooid had om zoveel mogelijk lawaai te produceren, maar het de handtas van oma was die blijkbaar nog boosaardiger kon zijn. Mijn leven was naar de vaantjes en een nieuwe versie van Mario als nieuwjaarsgeschenk kon ik ook wel vergeten.

Blijkbaar kan slagroom exploderen bij een te hoge temperatuur.

De rode sproeten die oma's relatief gave huid bevleekten, samen met de uitgediepte rimpels als enig symbool van perfectie, verbleekten bij de kleur die haar wangen aannamen. Het ging zo snel dat het wel leek alsof iemand de inwendige thermometer die de huid te bieden heeft uit een diepvries haalde en in de waterkoker smeed omdat men de thee op 65° wilde. Was het woede of schaamte? Wie zal het zeggen?

Een ergerlijk geïrriteerde oma kwam nog het dichtst in de buurt van de tegenpool van een mannelijke brulkikker die zojuist besloten had een manoeuvre te maken naar zijn vrouwelijke, doch feministische soortgenoot, die zelf vastbesloten was de eerste stap te zetten. Onnatuurlijk misschien, maar een handtas uit de laatste lijn van Jean Paul Gaultier, die naar de visie van een zestienjarige nog het meest leek op een veel te dure en te klein uitgevallen rugzak, vullen met slagroom was dat ook niet bepaald.

Misschien moest ik toch maar eens in mijn eigen wereld leren leven en Mario achterwege laten.

Mats Verbeek

Het is middernacht, wanneer Max plots wakker schiet door een vreselijk lawaai. Het is een vreselijk gekrijs dat heel de buurt precies wakker maakte. Hij springt rechtop om het geluid beter te kunnen horen. Er komt direct een bang gevoel in zijn hele lichaam. Er spoken heel veel vragen plotseling in zijn hoofd rond: wie of wat had zo hard gekrijsd dat heel de buurt het hoorde? Was er iets gebeurd? Was er een ongeval gebeurd, net zoals bij zijn ouders? Zijn ouders waren gestorven in een heftig ongeval. Dat zei zijn oma toch. Hij wist niet wat er gebeurd was, toen het ongeval was gebeurd. Hij was toen nog maar een jaar oud, dus wist hij er niet veel van. Nu woont hij bij zijn oma en opa. Hij vindt ze fantastisch, want ze zorgen altijd supergoed voor hem. In het weekend bakt oma altijd lekkere warme wafels voor hem. Als zijn oma zijn bord met een drietal lekkere warme wafels voor zijn neus zet, vraagt ze terwijl ze de spuitbus met slagroom achter haar rug tevoorschijn haalt: “Moet je wat slagroom hebben, mijn jongen?” Waarop hij antwoordt: “Graag, oma!”

Daarna spoot ze een enorme toren slagroom op zijn wafels. “Voilà, smakelijk!” zei ze dan. Hij genoot elke keer van zijn enorme lekkere wafels met slagroom. De wafels smaakten naar de zoete hemel, vond Max. Hij deed er altijd heel lang over om alle wafels op te eten, want hij wou dat de goddelijke smaak van de wafels in zijn mond bleef plakken. Zijn opa vond hij ook supertof. Vroeger, toen hij klein was, nam zijn opa hem altijd mee naar het park. Daar was een enorme speeltuin met vele glijbanen, klimparcours, zandbakken en nog veel meer. Hij kon zich toen uren amuseren met zijn opa in de speeltuin. Maar jaren veranderen en iedereen wordt ouder. De laatste jaren maakten zijn grootouders veel ruzie over nutteloze dingen, bijvoorbeeld vorige week vond zijn opa zijn gebit niet, terwijl het gewoon net voor zijn neus stond. Hij hoopt dat het veel beter met hen gaat binnenkort. Want zo’n dag als gisteren wilt hij niet meer meemaken: zijn grootouders hebben de hele dag ruzie gemaakt. Het was zo erg, dat toen zijn oma wafels bakte, hij de wafels gewoon aangebakken op zijn bord kreeg. Zijn oma vroeg ook niet meer of hij slagroom wou. Heel de dag keken zijn grootouders nors naar elkaar en maakten ruzie om de minuut. Hij had er toen genoeg van. Hij moest weg van die drukte, daarom nam hij zijn fiets en fietste naar zijn vriend, Joost. Hij had daar heel de middag en de namiddag zitten te gamen. Voor de eerste keer in de maand had hij nog eens plezier gehad.

Maar toen hij thuis laat aankwam, stond zijn oma hem boos op te wachten. “Waar heb je gezeten?” riep ze heel luid. “Bij Joost,” zei hij bang. “Zonder iets te vragen ben je verdwenen, vind jij dat normaal?” Max kon niet antwoorden, want zijn oma begon direct weer te schreeuwen: “Naar je kamer en ik wil je tot morgenvroeg niet meer zien!” Hij rende zo rap als hij kon de trappen op naar zijn kamer. Hij keek eerst nog even of zijn opa al sliep. Maar kijken moest hij niet, want hij hoorde het gesnurk van zijn opa vanop de gang. Plots werden de gedachten van Max verstoord, weer door een vreselijk gegil. Maar het gegil kwam van dichtbij, vanuit het huis. Bang stapte hij uit zijn bed om te gaan kijken wat er aan de hand was. Eerst ging hij kijken bij de kamer van zijn grootouders. Hij keek de kamer rond, waardoor hij nog meer schrik kreeg. Er was niemand aanwezig in de kamer. Daarom ging hij naar beneden om te gaan kijken of zijn grootouders daar waren. Maar beneden was het superdonker en geen leven te bekennen. Hij wou direct naar zijn kamer terugkeren omdat hij te bang was. Maar er kwam weer een luid geroep uit het niets. Het was een mannenstem en hij hoorde het van onder zijn voeten komen.

Misschien is er iemand in de kelder, dacht hij. Hij ging naar de trap die naar de kelder leidde. Vanboven op de trap zag hij licht branden. Hij sloop stilletjes de trap af en keek door het sleutelgat. Hij kon niets zien, alleen fel licht. Hij deed de deur stilletjes open en keek de ruimte rond. Wat hij toen zag, had hij nooit verwacht. Hij zag zijn oma met een mes in het lichaam van zijn opa snijden. Er lagen al handen en bloedrode voeten op de grond. Max wou nog meer zien en deed de deur wat verder open. Maar de deur kraakte zo hard, dat het de aandacht van zijn oma (aan)trok. Ze draaide zich om met het moordwapen en zag hem staan. “Ah Max, kom jij ook voor het feestje?” zei ze met een duivelse glimlach. Ze kwam naar hem toe met het woordwapen op hem gericht. Max werd wakker van zijn nachtmerrie. Hij keek bang in het rond waar hij was. Gelukkig, ik ben in mijn kamer, dacht Max. Het was maar een nachtmerrie, stelde hij zich gerust. Hij probeerde terug in slaap te vallen. Maar net toen hij in slaap viel, hoorde hij een luid geschreeuw.

De Onesie Jongen - Laure Francis

Vertrouw nooit een jongen met een konijnen onesie. Dat is één van de beste adviezen die ik je kan geven. En met dat vertel ik je mijn maffe gebeurtenis.

Vincent, een jongen uit mijn klas, staat me op te wachten in zijn auto. We hadden afgesproken om vandaag te spijbelen, want we hebben een über-moeilijke wiskundetoets. Hij is één van de weinige personen die genoeg lef heeft om het aan te durven. Ik weet dat hij soms heel raar is, maar dat stoort me niet. “Bonjour, señorita! Klaar voor de mooiste dag van je leven?” roept hij. Ik snel naar de auto en zeg: “Frans met Spaans gemixt staat je niet.” Hij lacht en dan stap ik in.

Hij heeft de meest belachelijke konijnen onesie aan. Ik besluit uiteindelijk niets te zeggen. De auto start en na een tijdje wordt het saai. Dat merkt hij, dus hij zegt: “Laten we door het bos rijden, dat wordt leuk!” Ik knik, eigenlijk vind ik het gevaarlijk. De auto schuurt door de bomen, het geluid van krassen wordt me bijna te veel. En dan botst de auto met een klap tegen een boom. “Jij idioot!” schreeuw ik. We stappen uit. De auto smeult en is helemaal stuk.

“Je weet dat je mij niet moet vertrouwen,” zegt hij droog. En op dat moment besef ik dat we verdwaald zijn. De hemel kleurt rood en dat betekent dat de avond gaat vallen. Aan de auto is niets meer bruikbaar. We zijn verloren! “Dit doet me denken aan de hongerspelen, weet je,” zegt Vincent uit het niets. “Stop alsjeblieft daar,” zeg ik vermoeid. Hij slentert een tijdje rond en gaat op een boomstronk zitten. Hij kijkt me aan en zegt: “Met jouw positieve houding zijn we nergens.” En zo voelt het om met de meest irritante jongen opgescheept te zitten. “We moeten vuur maken voor het donker wordt,” zeg ik angstig. “Dat hoeft niet,” zegt hij met een grijns. “Laat me raden, je weet alweer iets veel beters zeker?” gok ik. Hij huppelt door het bos. Dat wil ik niet aanzien. “Als we hieruit willen komen moeten we denken als konijnen,” roept hij dolenthousiast. En het is officieel: ik zit opgescheept met de grootste idioot van de Benelux. “Vincent, waarom denk je dat konijnen onderaan de voedselketen staan?” spuw ik eruit. Hij schudt met zijn schouders, dus ik roep: “Omdat het domme dieren zijn!” Met een triest gezicht kijkt hij me aan. Oh neen, hij gaat toch niet huilen? Dit is te erg, dus ik zeg snel: “We voeren jouw plan uit.” Hier ga ik spijt van krijgen.

Hij gebaart dat ik mee moet komen en huppelt rond. Na minstens anderhalf uur rondhuppelen stoppen we. “Kijk hier! Een konijnenhol!” roept hij. Dan gaat hij op zijn knieën zitten en steekt zijn hand erin. “Auw!” tiert hij erop los. Hij trekt met een ruk zijn hand eruit en springt hondsdel rond. Een rat vlucht het konijnenhol uit. Dit is te goed!

Een enorme schaterlach bestormt me. Ik kan haast niet meer bijkomen. “Stoppen we nu?” gier ik uit. “Nee, we gaan door!” antwoordt hij. Een tijdje later horen we schoten. Hij kijkt me weer aan en zegt: “Elk dier weet wat dit betekent: jagers.” Onze redding! Ik had nooit gedacht dat ik door een jager gered zou kunnen worden. Bijna struikelen we over een tak. Pieuw, een gewerschot in onze richting. Ik draai me om en Vincent is geraakt in zijn hand. “Ik voel me wat duizelig,” fluistert hij en valt dan op de grond. Ik hurk naast hem neer en bloed sijpelt uit zijn hand. Hij zegt amper hoorbaar: “De wereld draait.” Bijna lach ik en antwoordt: “De wereld heeft altijd al gedraaid, jouw schotwond maakt het enkel erger.” Hij trekt zijn wenkbrauw op en zegt: “Haha, altijd vriendelijk.”

Krak, de jagers komen eraan. “Jongen, wat is er met jou gebeurd?” Hij huilt en zegt: “Ik ga naar de konijnenhemel.” Ze kijken me beiden vragend aan. “Hij is geraakt door jullie. Wat daarvoor is gebeurd, willen jullie niet weten.”

“Oh neen, dit kan niet waar zijn. U heeft gelijk mevrouw, hij ziet er een beetje uit als een rare kikker,” zegt de ene.

Voor de duidelijkheid: Vincent is niet doodgegaan, maar heeft er wel een trauma voor konijnen aan overgehouden.

Lotte Bervoets

Mijn broer Stef vermoordt me als hij te weten komt wat ik van plan ben. Ik vertrouw hem niet meer. De laatste tijd gedraagt hij zich steeds vreemder. Hoewel ik liever heb dat hij verslaafd is aan gamen, vrees ik dat hij drugs neemt. In het zwart gekleed komt Stef de trap af. "Lyn, ik ben weg!" roept hij. "Waar ga je heen?" vraag ik nieuwsgierig. "Dat zijn je zaken niet!" En hij gooit de deur achter zich dicht. Vijf minuten na zijn vertrek start ik een achtervolging. Met een rode pruik, in een andere kledingstijl en wat make-up zal hij me niet herkennen. Ik neem mijn fiets en rugzak en na de laatste controles vertrek ik. Een hele tijd fietst Stef op de grote baan. Wat als ik me vergist heb? Maar dan slaat hij een klein steegje in. Mijn lichaam begint te trillen. Het steegje is omgeven door een koude, donkere sfeer. Uiteindelijk kom ik aan bij een feestzaal. Aan de muziek te horen, is het feestje al volop aan de gang. Ik zoek een plaatsje voor mijn fiets en ga naar binnen. Wanneer ik in de zaal ben, zie ik Stef dansen. De omgeving ziet er niet zo verdacht uit, maar ik houd mijn ogen open.

Een half uur later is Stef nog steeds aan het dansen. Daarom besluit ik iets te gaan drinken. Wanneer ik terugkom, is hij nergens meer te bespeuren. In paniek loop ik heel de zaal door. Achteraan spot ik een groepje jongeren, die juist een andere kamer binnengaan. Zonder nadenken ga ik erop af. In mijn haast bots ik op een jongen. Ik wil me excuseren als ik zie dat naast de jongen Stef staat. Een paar minuten sta ik verstijfd. Al stotterend zeg ik sorry en maak ik dat ik wegkom. Mijn onhandigheid zou nog mijn ondergang worden. Buiten probeer ik tot rust te komen. Voordat ik mijn achtervolging verderzet, moet ik nog even langs het toilet. Net op het moment dat ik de deur wil openen, komt mijn broer uit de toiletten. Onmiddellijk kijk ik naar beneden en loop ik door. Het wordt met de minuut erger.

Stef moet me ondertussen wel doorhebben. Al die stress wordt me te veel. Ik kan beter naar huis gaan. Vlak bij de uitgang zie ik dat Stef naar me toe komt. Vluchten is nu wel te laat. Hij kijkt recht in mijn ogen en vraagt: "Kan ik jou iets te drinken aanbieden?"

Mona Dierickx - Louisje

1.

“Niet opnieuw...” zucht ik als mijn raket voor de vijfde keer op rij een gat in de lucht slaat. Louise zou mij nu al lang aan het uitlachen zijn. Louisje. Mijn klein plaag-zusje.

“Julie, concentreer je!”

Ik laat mijn raket op het tennisveld kletteren en loop naar de kleedkamers. Pakweg twee maanden geleden was ik daar niet mee weggekomen. Ik zou ook nooit vertrekken zonder **dat** de trainer het vroeg, **of** een opmerking krijgen omdat ik niet oplette.

2.

“Ben thuis!” Ik hoor wat gebrom uit papa’s studeerkamer en daar moet ik het dan mee doen. Van een warm welkom gesproken. Die zit toch weer te drinken. Mama is er tegen, maar eens ze weg is, doet hij het toch.

Ik laat mijn rode rugzak op de grond zakken en laat me op mijn bed vallen. Door een kier tussen de deur zie ik de kamer van mijn zus. Leeg.

“Driiiiiing.”

Na een diepe zucht slenter ik naar de deur. Ik kan met moeite de verveelde uitdrukking verbergen als ik zie wie er in de deuropening staat.

“Dag mevrouw.” Mevrouw Maertense dus.

“Dag Julie, mag ik binnenkomen?” Terwijl ze het vraagt, voegt ze de daad bij het woord.

“Kom je even bij mij zitten?” Nodigt ze mij nu uit in mijn eigen huis?

“We moeten praten, Julie.” Net als al die andere keren zeker?

“Je zusje, Louise De Jaegere, (ze) is nu al vijf weken vermist.” En twee dagen. “Het is dus best mogelijk dat ze in gevaar is. Het zou dus heel goed zijn, moesten we wat extra informatie krijgen.” Ik kijk in haar ogen zonder te knippen. Dat is misschien niet beleefd, zeker niet tegen bij iemand van de politie, maar hoe minder je zegt, hoe minder je moet liegen. En als je liegt, doe je dat zo kort mogelijk.

3.

Mijn moeder schreeuwt tegen mijn vader, maar meer dan wat dronken gelummel krijgt ze er niet voor terug. Wat haar natuurlijk nog meer frustrereert.

Maar dat houdt mij niet zo bezig. Het is toch elke dag hetzelfde liedje. Waar ik aan denk, is mijn gesprek met mevrouw Maertense. Eigenlijk aan het telefoontje dat ze nog snel pleegde in de gang, omdat ze dacht dat ik boven was.

“Ik vertrouw dat kind niet. Ze liegt. En dat terwijl het leven van haar eigen zus op het spel staat.”

“...”

“Nog bij familie De Jaegere.”

“...”

“Nee, natuurlijk hoort ze me niet.”

“...”

“Ja goed, ik kom er nu aan.”

Nee. Ze is niet in gevaar. Dat denkt die vrouw alleen. Maar Louisje heeft het op voorhand aan Niemand uitgelegd. We noemen elkaar al lang Niemand. Ik ging Niemand zijn geheim bewaren.

En zij ging Niemand missen. Vroeger leken die namen een soort spelletje.

Niemand heeft de koekjes opgegeten. Niemand heeft mijn huiswerk gemaakt. Niemand heeft mijn

onesie kapot gemaakt.

En Niemand bewaart Niemands geheim achter het hutje van de 'Niemanden', in Planckendael.

4.

De verveelde jobstudent kijkt even raar op als ik mijn abonnement laat zien. Als je hier komt, samen met je zusje van twaalf, doen ze dat niet. Ik loop recht op mijn doel af. Ik kijk niet naar de buffels, noch de dromedarissen. Halverwege die eerste moet ik toch even uitwijken voor twee kindjes met van die schattige krulletjes. Het jongetje racet achter het meisje dat het uitgilt van plezier. Zo waren wij ook. Nee, Julie. Niet doen. Gewoon zo niet denken. Ooit gingen we ouder worden. Dat zei ze zelf.

“Maar Julie, ooit ging ik vertrekken. Of blijf jij voor altijd bij mama en papa? Dit is voor mij het perfecte moment. Ik heb de man van mijn leven gevonden. Dat van jou komt nog wel. Een wijze raad van je kleine zusje: accepteer wat meer vriendschapsverzoeken van onbekenden.”

Ik ben er.

Achter het witte vogelspothutje. Twee stappen links van de boom. Ik hoef maar een beetje aarde opzij te schrapen om het te vinden: een zwarte linnen zak.

Ik haal de inhoud eruit. De geur van vochtige bosgrond en het geluid van de tropische vogels verdwijnt naar de achtergrond en ik begin te lezen.

“Liefste Niemand,

Ik heb vanavond weer met Liam gevoetbald. Jammer dat hij zo oud is, anders kon ik het aan mijn ouders zeggen. Maar weet je wat hij vandaag vroeg? Welke behaamaat ik heb. En daarna geloofde hij mij niet. Ik moest het hem bewijzen.

Tja...jongens.
Xxx, Niemand.”

Ik duw Louisje haar dagboek terug in de zak. Alhoewel... Louisje klinkt niet meer zo toepasselijk. Ik zal vanaf nu maar beter gewoon Louise zeggen.

5.

Tweedejaars mogen 's middags niet uit school, dus glijp ik zonder toestemming tussen de mensen mét toestemming naar buiten. Ik kijk doelgericht voor me uit. Ik weet precies wat ik ga doen en waar. Mijn gedachten daarentegen gaan alle kanten op.

“Jammer dat hij zo oud is.” Hoe oud dan wel?

“Ooit ging ik vertrekken.” Ja, maar waarom midden in de nacht, met de politie op je hielen?

“De man van mijn leven.” Je bent twaalf, Louise! En dan zwijg ik nog van mijn ouders. Dus nu genoeg naïef gedaan.

Met die gedachten stap ik het politiebureau binnen. Ik loop de wachtkamer in en laat de zwarte linnen zak naast me op de grond zakken.

Flora Debaere

Hand in hand lopen we door het bos.
Overal vallen bladeren los.

Ik met een sjaal om me heen.
Hij met zijn liefdesrode rugzak mee.

Voor onze voeten springt een kikker weg in een
eindeloze bladerzee.

Mijn wangen rood van de kou.
Of is het omdat ik van hem hou?

Maartje Wouters

Merel had haar rugzak op de grond gegooid en haar jas slordig aan de kapstok gehangen. Haar ouders waren niet thuis, en dat vond ze maar goed ook. Mochten haar ouders thuis zijn geweest, had haar moeder al lang een preek gegeven over haar jas die deftig aan de kapstok moet hangen. Ondertussen was de jas toch al van de kapstok gevallen. Merel liet het maar zo en plofte zich vermoeid neer in de zetel. Ze zette de tv aan, en zapte maar wat. Uiteindelijk keek ze gewoon naar een kookprogramma. Na een tijd werden haar oogleden zwaar en viel ze in slaap.

* * *

Merel schrok wakker toen ze het geklepper van de brievenbus hoorde, ze zette zich direct overeind en concentreerde zich op het geluid. Wie stopt er nu zo laat nog iets in de brievenbus? Er liep een rilling langs haar rug en ze voelde zich plots niet meer op haar gemak. Ze besloot te gaan kijken, zodat ze zichzelf kon geruststellen. Met trillende benen liep ze naar de voordeur. Eerst zag ze niets, maar dan zag ze een verfrommeld papiertje op de grond liggen. Ze was opgelucht en boos tegelijk, dat ze zichzelf zo'n schrik had aangejaagd voor een onnozel briefje. Ze ging terug in de zetel zitten en zette de tv maar af. Ze was nieuwsgierig waarom er iemand zo laat een brief kwam brengen, dus opende ze de brief. Er stond in rode letters geschreven:

*Ga de trap op en kijk
in je slaapkamer,
want je bent niet alleen...*

Het angstzweet brak haar uit. Iemand maakte haar echt bang, maar wie? Was dit gewoon allemaal een grap? Of was dit juist helemaal geen grap en was dit serieus, bloedserieus?

* * *

Toen Merel de trap opliep, trilde ze helemaal. Haar keel was droog en ze kon moeilijk slikken. Ze vond het nu helemaal niet meer leuk om alleen thuis te zijn. Ze stond nu voor haar slaapkamer, maar durfde bijna niet naar binnen. Voorzichtig duwde ze de deur open en haar ogen gingen wijd open van schrik.

Al haar kleren en haar onsie lagen verscheurd op de vloer, in een plas van rood bloed. Ze wou gillen, maar er kwam geen geluid uit haar keel. Er lag weer een papiertje op de vloer... Ze stapte half struikelend naar de plas zodat ze het kon pakken. Ze kon de geur van het bloed niet verdragen en wou zo rap mogelijk weg. Op het papiertje stonden heel onduidelijke letters geschreven, alsof de letters op zijn kop stonden. Plots schoot haar iets te binnen, ze rende naar de badkamer en hield het briefje voor de spiegel. Er stond:

*Kijk nog 1 keer goed in de spiegel,
want het zal waarschijnlijk de laatste
keer zijn....*

Bang keek ze in de spiegel en zag een man achter haar staan. Haar adem stakte toen de man naar haar uithaalde.

Rosie Maes - Op zoek

Ik ben erg op zoek.

Zoals een kind dat kan zijn.

Met de nadruk op kind.

Er is namelijk een gigantisch verschil tussen een zoekend kind en een zoekende volwassene.

Het gaat hier over wat men zoekt.

Een kind is op zoek naar spel, vriendschap, liefde of troost.

Terwijl een volwassene eerder op zoek is naar zijn sleutels, rugzak of erger nog: naar zijn hoofd!

Dat heb ik altijd al gek gevonden, ik kan je hoofd nochtans zó aanduiden.

Maar goed, ik ben dus op zoek. Naar iets GROOTS.

Een nieuwe kleur of kikkersoort. Vergeet rood, groen en blauw. Ik moet en zal een nieuwe kleur ontdekken.

Blauween! Alhoewel, vergeet dat van die nieuwe kleur maar.

Het is niet GROOTS genoeg. Ik ben op zoek naar iets van ongeveer een (1) meter 68.

Iets wat niet snel tevreden is, iets creatiefs. Een soort volgen van een eigen pad.

Ik denk dat ik het weet:

Ik ben oh zo hopeloos op zoek naar MEZELF.

Amy Pittillion - Gamen

'Ga je nu eindelijk eens ophouden met dat gamen?' roept de moeder van Thijs vanuit de keuken. Thijs is 15 en zijn ouders zijn gescheiden. Zijn vader ziet hij niet meer, dat is al 5 jaar geleden. Hij is weggegaan omdat de oma van Thijs zaagde dat hij te veel werkte. Thijs mocht niet mee door al dat werken. Zijn vader zaagde tenminste niet wanneer hij gamede.

Thijs hoort niet dat zijn moeder hem roept. Het geluid van zijn spel staat te hard. Hij speelt GTA. Dat is een spel over de maffia. 'Thijs!' Nu hoort hij het wel. 'Ja ma, ge zijt aan het zagen, weet ge dat?' roept hij terug. 'Ik zaag niet, ik zeg gewoon waar het op staat!' 'Het is al goed! Ik ga wel naar Simon!'

Simon is zijn beste vriend. Ze kennen elkaar al vanaf de kleuterschool. Hun ouders zijn collega's, dus zijn ze al hun hele leven samen.

Thijs neemt zijn rugzak en springt op de fiets. Eenmaal hij bij Simon is aangekomen, loopt hij langs de achterdeur naar binnen. Die staat toch altijd open. Simons moeder zit rustig voor de tv, terwijl Thijs haar begroet. Ze kijkt op en zegt: 'Dag Thijs' en kijkt weer verder. Thijs kent zijn weg, dus gaat hij meteen verder naar Simons kamer. Simon is een boek aan het lezen. Dat doet hij normaal nooit. 'Oei, Simon, wat is er? Je hebt een eigen tv met PS4 en jij leest een boek?'

'Ja, mijn ma zaagt dat ik te veel game en als dat niet verandert, neemt ze al mijn games af!'

'Wauw, dat mag toch niet zomaar? Maar mijn ma is ook aan het zagen.'

'Pfff... ouders snappen dat echt nooit!'

'Komen eten!' roept de moeder van Simon beneden aan de trap. 'Shit, is het al zo laat? Ik moet dringend naar huis!' Wanneer hij terug thuis is, is zijn moeder de tafel aan het dekken. Thijs legt zijn rugzak weg en gaat aan tafel zitten. Aan tafel is het stil. Zoiets noemen ze een pijnlijke stilte. Hij weet niet wat te zeggen, dus begint hij over zijn vader. 'Ma, mag ik pa gaan opzoeken? Ik mis hem.'

'Nee, schat, dat gaat niet.'

'Waarom niet?' vraagt hij voorzichtig. 'Hij is mijn vader, dus...'

'Nee!' onderbreekt zijn moeder hem. Hij weet dat hij nu best kan zwijgen.

De stilte wordt doorbroken door de telefoon.

'Goedendag, met Thijs van Begin, met wie spreek ik?'

'Dag Thijs. Je spreekt met mevrouw Wouters, je directrice. Kan ik je mama even spreken?'

'Euhm... Ja mevrouw. Mama, mevrouw Wouters aan de telefoon.' Ze pakt over en begint een hele uitleg. Het gaat over zijn punten. Dat is waar ook. Hij was zijn schoolwerk helemaal vergeten.

'Thijs, je moet je dringend herpakken.' hoort hij mevrouw Wouters nog zeggen.

Hij zit in de auto onderweg naar huis. Ze moesten net op gesprek bij mevrouw Wouters. Ze wist te vertellen dat zijn punten en zijn gedrag echt niet goed zijn.

Wanneer ze thuis zijn, wilt zijn moeder nog even met hem praten. 'Ik neem al je games af. Dan kan je je tenminste inzetten voor school!'

'Maar allé, ma! Dat kunt ge toch niet menen? Dat gaat echt niet helpen hoor!'

'Of het nu helpt of niet, het wordt afgepakt!'

Na school gaat hij zagezegd leren bij Simon. Maar in plaats van te lezen, verzinnen ze een plan om

Thijs zijn PS4 terug te nemen.

'Ik weet iets,' zegt Simon opeens, 'als we nu eens doen alsof er is ingebroken?'

'Ja, dat is een supergoed idee! Maar hoe dan?'

'Als jouw ma naar de winkel is, gooien wij het huis overhoop. We nemen de PS4 en sluiten hem bij mij thuis aan.'

'Woow! Dat is wel riskant, maar ik wil het proberen!'

Vandaag komt Simon bij Thijs "studeren".

'Schat, ik ben even naar de winkel hé!'

'Ja, maar wij gaan straks ook even naar het park.' Als zijn moeder weg is, nemen ze de PS4 mee en gooien alles overhoop. 'Nu lijkt het op een echte inbraak,' zegt Simon. En weg zijn ze. Ze zijn de PS4 aan het installeren wanneer Thijs zijn moeder hem belt. 'Schat, er is ingebroken.'

Thijs, zijn moeder en de politie zitten aan tafel. Ze zijn boos op Thijs omdat hij alles heeft gedaan. Simon, daar weten ze niets van.

'Sorry, ma. Ik weet dat ik erover ben gegaan, maar ik was boos. We hebben de laatste tijd zoveel ruzie.'

'Ik weet het, schat. Ik ook sorry. Ik had niet zo stom moeten doen.'

'Ik beloof dat ik me zal gedragen en me zal inzetten voor school.'

'Je punten zijn veel verbeterd.'

Ze zitten op het oudercontact.

'Ik ben trots op jou, schat.'

'Ja, ik had het jou beloofd hé!'

Samen rijden ze naar huis, in de hoop minder ruzie te hebben.

Louise Allegaert

'Maar hij was onder invloed van drugs!' riep mijn oma nog terwijl ze me de combi induwden.

De woorden van de rechter bleven door mijn hoofd spoken: 'Jij wordt levenslang veroordeeld voor de moord op een minderjarige!'

Nu ben ik een moordenaar, een echte misdadiger, maar daar was ik helemaal niet trots op. Dat rotjoch pestte al jaren de buurt, als ik het niet had gedaan, deed iemand anders het vast wel... Maar ja, ik kon me niet meer inhouden, ik heb hem de kop ingeslagen, ik word ervoor gestraft, ik ben mijn leven kwijt....

De combi verminderde zijn vaart. 'Je nieuwe thuis,' zei de agent terwijl hij zijn autodeur opende. GEVANGENIS zag ik in grote letters staan, alleen dat al bezorgde me rillingen over mijn hele lijf. Bij de inkom moest ik de rugzak die ik bij had afgegeven, het voelde als een stukje van mijn leven dat ik afgaf. Vooral omdat ik wist dat ik hem nooit meer zou terugzien.

'Louie Pelckmans?' vroeg een stem die vanachter kwam. Ik draaide me om en zag een kale, enge man in politie-uniform. Deconinck D. las ik op zijn naamkaartje.

'Ja, meneer?' antwoordde ik.

'Volgt u me maar,' en hij maakte met zijn armen een grote beweging.

Het was een lange wandeling, hoewel je het niet echt een wandeling kon noemen. Het enige wat ik zag, waren cipers en celdeuren.

'Oei oei, opzettelijke slagen en verwondingen met de dood tot gevolg,' lachte de agent, terwijl hij mijn dossier inkeek. Ik negeerde de dwaze opmerking, maar dat bracht me ook tot besef dat ik hier niets meer te zeggen had.

'Hoeveel jaar bent u?' vroeg hij terwijl hij mijn cel opende.

'18, meneer.' Maar hij antwoordde er niet op. Nee, hij maakte mijn handboeien los en duwde me de cel in, daarna smeed de kale agent met een grote klap de deur dicht.

'Je leven is gedaan, nog voor het begonnen is!' riep de agent nog net luid genoeg dat ik het kon horen. Mijn gezicht werd rood, bloedrood. Ik rende naar de grijze deur en klopte er al mijn macht uit. Helaas was de deur sterker dan mijn woede.

Ik leunde ertegenaan en keek rond. Hoe meer ik rondkeek, hoe kwader ik werd.

'Ga toch weg!' schreeuwde ik terwijl ik rechtsprong, alles wat loszat vloog door de kamer. Op dat moment realiseerde ik mij dat het moeilijk is om muren uit te slaan. Wanneer de woede uit mijn lijf was, liet ik me tegen de muur naar beneden zakken. Ik huilde, heel stilletjes, want niemand mocht het horen. Tranen vielen op de harde grond en toen ik eventjes mijn hoofd tussen mijn benen legde, zag ik in mijn tranen mijn spiegelbeeld.

Zo had ik mezelf nog nooit gezien.

Plots zag ik mijn leven voorbijflitsen; het laatste beeld was een oude man met een grijze baard, in een nog oudere cel.

'Je leven, dat kies je zelf,' zei mijn oma altijd.

Op dat moment besliste ik dat ik hier zeker zou uitkomen. Hoe? Dat wist ik niet, maar ik zou eruit komen.

Anaïs Beuckelaers

Ik open de voordeur en ga naar binnen. Ik hang mijn jas weg, doe mijn schoenen uit en zet mijn rugzak aan de kant. Ik loop de woonkamer in en zie mijn ouders aan tafel zitten. Ze zijn bezig met papieren en merken niet op dat ik binnen ben gekomen. Ik hoor mijn broertje spelen in de speelkamer en loop erheen. Ik zet me naast hem neer en vraag hoe het op school was. Hij begint vrolijk te vertellen en even later zijn we beiden aan het lachen om het slagroomincident.

Omdat Stan, een jongen uit Lucas zijn klasje, jarig was kwamen zijn ouders wafels bakken en ze hadden een paar bussen slagroom mee. Uiteindelijk hing er meer slagroom aan de gezichtjes dan dat er op de wafels lag. Nadat we zijn uitgelachen, druk ik een kus op Lucas zijn hoofd en ga ik naar boven.

In mijn kamer zet ik mijn rugzak naast mijn bureau en plof ik neer op mijn bed. Ik sluit mijn ogen tot ik mijn gsm voel trillen. Ik haal hem uit mijn broekzak en zie dat ik een berichtje heb van Jeroen. Met trillende handen open ik het bericht en mijn ogen worden groot als ik zie wat er staat.

Hey schoonheid,
Ik vroeg me af of je vrijdag met mij op date wilt gaan.
X Jeroen.

Ik overlees het nog een paar keer, maar kom erachter dat ik niet weet wat ik moet antwoorden. Langs de ene kant wil ik hem heel graag terug, maar langs de andere kant wil ik niet gaan omdat hij mijn hart gebroken heeft. Ik zucht en steek mijn gsm weer weg. "Ik antwoord later wel," zeg ik tegen mezelf. Ik sluit opnieuw mijn ogen en denk na over wat het beste is. Ik voel opnieuw mijn gsm trillen en ik neem hem weer uit mijn broekzak. Ik glimlach als ik zie dat het een sms'je is van Jeroen. Vlug open ik het berichtje en mijn glimlach verdwijnt als sneeuw voor de zon als ik het lees.

Sorry Sterre.
Het vorige berichtje was voor Lisa.
Bye, bitch!

Ik voel tranen opkomen en barst in snikken uit. Ik hoor zachte voetstapjes op de trap en even later staat Lucas in mijn kamer. Wanneer hij ziet dat ik huil, laat hij zijn onesie vallen en loopt naar me toe. Hij klimt mijn bed op en geeft me een knuffel. Als ik uitgehuild ben, vraag ik wat hij kwam doen.

"Wil je me helpen met mijn onesie?" vraagt hij met een pruillipje. Ik lach en knik snel. Lucas maakt een *jeej*-geluid en springt snel van mijn bed. Hij raapt zijn onesie op en komt weer bij me op bed zitten. Ik kleed hem uit en Lucas begint een verhaal te vertellen. Ik luister maar met een half oor. Ik denk aan de berichtjes en aan Lisa, de bitch die Jeroen heeft afgepakt. Als Lucas uitgekleed is, doe ik zijn onesie aan. Hij zegt: "Dank je," en loopt dan mijn kamer uit. Ik leg me weer neer op mijn bed en denk aan een wraakactie voor Jeroen. Na een tijdje heb ik de perfecte wraakactie gevonden en ik stap mijn bed uit. Ik neem mijn laptop van mijn bureau en ga zitten op bed.

Ik open Facebook en ga naar Lisa haar profiel. Even twijfel ik, maar ik klik dan toch op 'bericht sturen'. Ik typ het en druk op 'verstuur'.

Hey Lisa, ik heb iets heel leuks voor je!

Ik maak een foto van de 2 berichtjes en ook die stuur ik door naar Lisa. Ik wacht geduldig Lisa haar reactie af en even later krijg ik een melding.

Lisa heeft een foto geplaatst in de klasgroep.

Ik klik de melding aan en mijn foto verschijnt in beeld met daarboven de tekst:

Jeroen is een klootzak! Wacht maar af tot morgen!

Ik lach en sluit Facebook af. Ik sluit ook mijn laptop af en begin dan vol goede moed aan mijn huiswerk.

Zaza van Genugten

Rood:

Rood, de kleur van bloed, het bloed waarmee de straten bedekt zijn. Bloed dat uit wonden stroomt die gevormd zijn door woorden. Woorden die mensen tegen elkaar gebruiken en bedoeld zijn om elkaar pijn te doen. Deze pijn bestaat naast de pijn die wordt veroorzaakt door wapens of de mens zelf. Als er iemand is die weet wat pijn is, dan is het Meghan wel. Ik vertel haar verhaal. Het was een regenachtige dag, te nat om naar buiten te gaan, maar ook weer te warm om binnen te blijven. Meghan was 16. 'Sweet Sixteen' zou je zeggen, maar zo zat het bij haar niet.

“Je gaat me nu vertellen wat er in die rugzak zit, Meghan!” “Nee!” jammer ik. Weer komt zijn hand met een harde pets op mijn wang terecht. “Meghan, vertel het me gewoon!” “Nee..” Met alle kracht die ik nog in me had, probeerde ik mezelf uit zijn dwingende greep te bevrijden. Tevergeefs, het leverde me een schop in mijn buik op. Nooit zou ik aan iemand laten zien wat er in die rugzak zat. Oscar is zijn naam, sinds de dood van zijn ouders vergrijpt hij zich aan de drank en reageert hij zijn woede af op mij.

Meestal kan ik de bloeduitstorting en blauwe plekken wegwerken met make-up, maar ik wist dat ik de blauwe plek op mijn buik tijdens de zwemuitstap deze week niet zou kunnen verbergen. Zodra zijn vuist mijn gezicht weer raakt, probeer ik weg te rennen. We zijn in één van de achterwijken van New York. De plekken waar je 's nachts niet wilt komen, de plekken waar de misdaden die je op tv ziet, plaatsvinden. Het was al laat, hoe ging ik dit aan mijn oma uitleggen? Oscar rent vlak achter me, ik voel zijn vingers zich om mijn schouder sluiten en een tel later draait hij me bruto om. Opeens begint hij te snikken en fluistert hij dat het hem spijt. Het gebeurde wel vaker dat hij zomaar begon te huilen. Hij had het zwaar, daarom bleef ik bij hem.

Dit vertelde Meghan me een paar maanden geleden. Nadat Oscar haar nog een keer had toegetakeld, was ze in het ziekenhuis aan haar verwondingen gestorven.

Nina Bastien

Het is vandaag precies 5 jaar geleden. Vandaag is hij vrij. Ik kom net uit de winkel. Het is koud en het begint al te schemeren. Ik blaas in mijn handen, in de hoop dat ze warm worden. Behalve het geluid van het verkeer in de verte, is het stil. Rechts van me is er een irritant knipperend lichtje van een reclamebord dat kapot is.

Opeens komt er uit een steegje een man. Hij draagt een jas en heeft een bivakmuts op. Hij blijft aan het einde van het straatje staan. Ik loop hem voorbij. Ik voel zijn ogen branden in mijn rug. Ik kijk even achterom. Hij loopt achter me. Mijn hart begint sneller te kloppen. Ik zie dat hij iets uit zijn rugzak haalt. Een telefoon. Hij kijkt mijn kant op. Ik stap wat sneller. Het geluid van een draaiende motor komt dichterbij. Achter me rijdt een wit bestelbusje. Het lijkt heel erg op dat van hem. Ik blijf even staan. De deuren gaan open en er komen een paar mannen uit. Ze zijn helemaal in het zwart gekleed. Hun gezichten kan ik niet zien. Ik voel zweetdruppels op mijn voorhoofd en stap snel door. Ik luister naar de auto's in de verte. Ik hoor ook brommers. Een fietser rijdt me voorbij. De wind blaast haar voor mijn ogen. Voor de zekerheid kijk ik nog even achterom. Ze zijn weg. Ik adem diep in en uit. Hij is net vrij.

Alsof hij nu al iemand zou sturen.

Ik loop nu het laatste stukje naar huis. Het is er pikkedonker. Het licht van de lantaarns wordt tegengehouden door de bomen. "Ik ben niet bang," zeg ik tegen mezelf.

Alhoewel het voelt alsof mijn hart uit mijn borstkas gaat springen. Het ergste aan deze straat is dat er niemand woont. Het zijn gewoon rijen bomen.

Vroeger woonde hier een oud vrouwtje. Ze was de oma van iemand uit mijn straat. Ze is al heel lang geleden gestorven. Voor de "ontgroening" moest ik een nacht in dat vervallen huis slapen.

Ik hoor een takje dat breekt. Even denk ik dat mijn hart er gewoon mee ophoudt. Razendsnel draai ik me om. Er is niets te zien. Opeens komen ze van overal.

Ze zijn met vijf. Ik kan geen kant meer op. Mijn hart gaat tekeer in mijn borstkas.

"En hoe voelt het om een verrader te zijn?"

Ik zie een grijns op zijn gezicht. Ik weet wat hij doet. Hij probeert me af te leiden.

"Best goed," antwoord ik, "niet lang meer."

Ik voel een harde klap en opeens wordt alles donker.

Ik wist al dat het ging gebeuren. Ik wist het al de hele tijd. Het is ook volledig mijn schuld. Ik had hem nooit moeten verklikken. Nu staat hij voor me met een pistool. Zijn handen zijn rood van mijn neus, die niet stopt met bloeden. Mijn polsen doen pijn van het veel te strakke touw.

Net voor hij de trekker overhaalt, mompel ik: "Sorry."

Verdwaald

Vandaag vertrok Sarah op weekend met heel haar klas. In de bus zat ze naast Daphne. Het enige probleem was dat ze Daphne niet zo leuk vond. Toen ze uitstapten, zei mevrouw Gielen dat ze naast de persoon moesten gaan staan waar ze naast zaten in de bus, want daar lagen ze bij in de tent. Ze gingen naar de tent en pakten uit. Daarna gingen ze kajakken en Sarah moest weer met Daphne. Ze zaten in een kajak en Daphne zei dat ze naar rechts moesten, maar Sarah zei dat ze naar links moesten en ze gingen naar links. Er was een hele grote rots, midden in de rivier, ze liepen vast. Sarah en Daphne stapten uit de kajak en gingen naar de oever. Spijtig genoeg wisten ze de weg niet en het begon al donker te worden. Daphne had gelukkig nog snel een kaart in de rugzak gestoken. Ineens begon Sarah te gillen: 'Een kikker!' Nadat Daphne de kikker weg had gedaan, liep ze verder. Ineens viel Sarah heel hard op de grond. Ze probeerde weer op te staan, maar viel weer om omdat haar voet zo veel pijn deed. Daphne ging hulp zoeken. Even later was Daphne weer terug. Ze kon niemand vinden, dus begonnen ze te lopen. Nadat ze een uur hadden gewandeld, was het veel te donker om nog door te wandelen, maar toen zagen ze in de verte een stipje licht. Ze strompelden zo snel ze maar konden. Toen ze dichterbij waren, zagen ze dat het een huis was. Ze belden aan en een oude vrouw deed open. Sarah haar been werd verzorgd en ze werden terug naar hun camping gereden. Toen ze daar waren, deden ze allebei hun onesie aan en vielen hand in hand in slaap, allebei met een grote lach op hun gezicht. Want zo een avontuur, dat schept een band.

Gemaakt door Laura Sannen.

Ivana Batcharov

Huis

Een huis met witte ramen dat de donkerheid van de weg beschermt, dat de gedachten afneemt van tijd.

Het huis staat stil, zoals een kikker in het licht die huult en nooit beweegt.

Nieuws steelt de zielen van de ochtend dat de spiegels laat scheiden, en nooit opstaat.

Het huis dat vogels blij maakt.

Wind dat rood verspreidt op het bange licht,
dat stopt met de vleugels van druppels, in de
verdachte dagen.

Een ronddwalend geluid, oma, ik vlieg.

